

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΗΝΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΗΝΑ

Ἀντεγραφή ἐκ τῆς παλαιᾶς φυλλάδος τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ
ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου
ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ἐκ ΝΕΟΥ ΧΩΡΙΟΥ Πάφου

Τὴν 7ην Νοεμβρίου 1963

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΑ΄.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων

ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἰστῶμεν στίχους 6 καὶ ψάλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ'. δ.' Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάθος Μηνᾶ ἐκμιμούμενος, τοῦ ἀπαθοῦς σεαυτόν, ὡς ἀρνίον παρέδωκας, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον, ἀθλοφόρε πανεύφημε· θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίσας· σαρκὸς αἰκίσεις οὐ καταινάρησας, ὧ τῶν ἀγώνων σου, καρτερὰς ἐνοτάσεως! δι' ὧν πρὸς γῆν, μάρτυς καταβέβληκας, τὸν ὑπερίφανον.

Μάστιγι καταξενόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου ὡς πρῖν, ὁ Δεσπότης τυνόμενος καὶ σιδήρῳ πάντῳθεν, τὰς πλευρὰς διαπανόμενος, οὐκ ἐξηρησίω Χριστοῦ τὸ ὄνομα, πρὸς τοῦτο ἔχων ψυχῆς τὰ ὄμματα, ὧ συντωνότατα, ἀτενίζων Ἁγιε, τὰς τῆς σαρκὸς, ἔφερες ἐπίπονα, Μηνᾶ μακάριε.

Μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, τὴν τοῦ κόσμου ἀγλὴν, καὶ στρατείαν ἐπίκτηρον, καὶ εἰδώλων σκότωσιν, ἀσεβῶν τὰ συνέδρια, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλειπες, στρατολογίας συναριθμούμενος, τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ· ὅθεν καὶ ἀήττητος, παναληθῶς, μάρτυς ἀναδέδιξε, ὑπὲρ αὐτοῦ ἑναθλῶν.

Ἦχος Δ΄ Ὕψ Γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Επὶ πέτραν τὴν ἄσιτον, στερεώσας ὁ Κύριος τῆς ἁγίας πίστεως, τὴν καρδίαν σου μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, ἰσχὴν ὑπερίσχηρον δέδωκε σοι· κατ' ἐχθρῶν ἀδαμάντινον, δύναμιν, ῥώσιν ἄρρικτον, ἑναθλήσας διόπερ ἐν σταδίῳ χαλεποῖς κολαστηρίοις, θριαμβευτῆς ἀναδέδειξαι.

Τὸ τρισάριθμον σύνταγμα, τῶν μαρτύρων ὑμνήσωμεν, τῶν πιστῶν κρατέωμα καὶ διάσωμα τοὺς ἀθλοφόρους κραυγάζοντες, ἀήττητοι μάρτυρες διασώσονται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κακώσεως, Μηνᾶ ἔνδοξε σὺν συνάθλῳ τῷ θείῳ Βικεντίῳ καὶ τῷ Βίκτωρι ἀξίως ὡς τῷ Κυρίῳ θεράποντες.

Τῆς ἀθλήσεως ἑπαθλον, ἀθλοφόρε, θαυμάσιε τῷ λαμπρῶς ἀθλίσαντι καὶ νικίσαντι, τὸ τῶν ἀθλούντων πανάθλιον, ἐχθρῶν καὶ πολέμιον, σοὶ δωρεῖται ἀθλητὰ βασιλίαν οὐρανῶν, δόξαν ἀφθαρτον, ἀθλοφόρων ὁ μέγας ἀθλοθέτης εἶδε γὰρ αὐτός, τοιαύτας ἀθλοθείας χαρίζεσθαι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονὴν, καὶ τῆς Αἰγύπτου κλέος, τὴν βρούσιν τῶν θαυμάτων, καὶ πρὸς Θεὸν πρεσβευτὴν εὐμενέστατον, συνελθόντιες φιλομάρτυρες μελοδικῆς ὑμνωδίας, τιμίσωμεν λέγοντες· χαίρεις τῶν ὀρθοδόξων φρουρὸς καὶ φύλαξ κρατερός καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, χαίρεις ἀστὴρ τηλαυγέστατε, ὃ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα· κατὰγαλῶν τοῖς θαύμασι, χαίρεις τῶν λυπομένων ὁ θεῖος παρακλήτωρ, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος προστάτης· καὶ νῦν Μηνᾶ θαυμαστώτατε μὴ παύση δεόμενος Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν πανέορτον καὶ σεβάσιμον μνήμην σου.

Τὸ φῶς ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἷδὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπίειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοῖς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψωσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πεπηθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμένουν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐφροσύνης καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὄπλον ποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κτίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας, πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμῷ πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν ἀκούσατε ὅν βασιλεῖς καὶ σύνετε μάρτετε δικασταὶ περᾶτων γῆς ἐνωτίσασθαι οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ οἱ γέγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν ὅτι, παρὰ κυρίου ἡ κράτησις ἡμῶν καὶ ἡ δυνάστεία παρὰ Ὑψίστου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τὴν ἀκουσὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πᾶρξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγειρα καὶ ἔσωσα, ὠνήδεια, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· διὰ ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Πιοῖσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὗτο λέει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἰδιόμελα ἦχος α'.

Μεγαλώνουμε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητᾶ, Μηνᾶ γενναίότατε, σὺ ὄμμαλέος φρονίματι τὸν ὄντως Θεὸν ἐν σταδίῳ ἐκύρηξας τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαιρῶν, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐπαγαλλόμενος, σὶν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν υἱὸν Θεοῦ παρησία, ὁμολογήσας ἐκέτευσαι εἰρήνευσαι τὸν κόσμον, καὶ τοὺς ἐν σπλήνῃ νόσῳ διακειμένους ἴασαι· λυτρούμενος ἐκ παντίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, τὴν παναοίδημον μνήμην σου.

Ἀναλαβῶν τὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶ μακάριε πρὸς τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, ἐχώρισας ἀνδρικῶς, ὄθεν παντοδαπῶν κολάσεων εἶδεσι προσωμίλησας, καὶ διὰ πασῶν τούτων εἰς γῆν παντελῶς κατηδάφησας· καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὡς νικητῆς πανάριστος ἀπήλειφας· διό σου τὴν σεβασμιον πανήγυριν ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σε δοξάσαντα.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος· ἐν τῷ σταδίῳ πάσχοντα τῷ τυρράνῳ ἔλεγε· δεινὰ μὲν τὰ παρόντα κολαστήρια ᾧ δικαστῆ, οὐ προκρίνω, δὲ ὅλος τῶν οὐρανῶν τὰ ἐπίγειν, ἀλλὰ χαίρων ἀπίω πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστὸν οὐ ταῖς ἰκαισίαις σωτῆρ τὰ ἐλέη σου κατάλεμψον ἡμῖν, καὶ σώσον τοὺς τὴν ἀθλησιν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Δόξα ἤχος πλ. α΄

Ἡπαμφαῆς σου σήμερον ἀνέτειλε μνήμη Μηνᾶ ἔνδοξε, ὡς ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύστως διδουχεῖ τὰ ἱμάτια, νόσους ἀποσοβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη σπληνῶν θεραπεύουσα, ἰκέτευε οὖν αἰεὶ ὡς ἰατρός, παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ἤχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε θεοτόκε παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτικὸν τὴν ἀρραγῆ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα ἦχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τοῖς τριβόλοις κεντούμενος, τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος, τῷ πυρὶ τὸ σῶμα σου δαπανόμενος, οὐκ ἐξηρονήσω τὸ ὄνομα Χριστοῦ τὸ σωτήριο, οὐχ ἠττήθης λογισμῶ, οὐ ξοάνοις ἐπέθησας ἀλλὰ γέγονας, ἐθελόθητον θῦμα καὶ θυσία, καθαρὰ τε καὶ τελεία μάρτυς Μηνᾶ τῷ δεσπότῃ σου·

Στίχος. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁφθαλμοὺς ἐκκεντούμενος, καὶ ἐν ξύλῳ κρεμάμενος, καὶ λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καὶ ἀπηνεῖα δικάζοντος, τὰ νεῦρα τεμνόμενος, καὶ τῷ ξίφει κεφαλὴν, ἀφαιρούμενος ἔχαιρες Βίκτωρ, ἔνδοξε, ἀθλητὰ τοῦ σωτήρος ὁ νικήσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς παρστώξεις, τῇ συνεργείᾳ τοῦ πνεύματος.

Στίχος. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ
ἐθαυμάστοσε, ὁ Κύριος.

Ἐστεφάνωσε Κύριος τῶν χαρίτων στεφάνων, Μηνᾶν τὸν πολυάθλον· σὺν Βικεντίῳ καὶ Βίκτωρι, ἐκουσίως γὰρ, τοῖς βασάνοις δεδόντασι ψυχῆς γενναιότητι· ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνίσθησαν, προσδεθέντες τῷ πυρὶ, καὶ πρὸς Θεὸν ὡς στρουθία ἐν χερσὶ καταλιπόντες, τοὺς τυράννοισ γενναιότατοι.

Δόξα Ἦχος πλ. β΄

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ κόσμου φωστήρων ἀνέτειλε Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρ-

δίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνί-
σμασι, διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανόσαντα αὐτούς, Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν
τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα· μὲ τὰ τῶν Ἀποστό-
λων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου ἤχος δ΄

Τὸν τύραννον ἥσχυνας ἀνδριοφρόνως στερορέ, εἶδωλα, κατεπάτη-
σας, καὶ τὰ ἐν Βίῳ τερπνά, Μηνᾶ πανμακάριστε· εἴληφας τοὺς
στεφάνους διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔτυχες κληρουχίαν παρὰ τοῦ μόνου
δεσπότη, διὸ ἐν παρηρησίᾳ Χριστῶ, πρέσβευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. τὸ αὐτὸ Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπαιῶνος ἀπόκρυφον.

Ἔτερον ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.

Μαρτύρων ἀγλάισμα Μηνᾶ σοφέ, ἀληθῶς ἐδίχθης μακάριε
ἱατρὸς ἄμισθος τοῖς πίστει προστρέχουσι πόθῳ ἐν τῷ πανσέπτῳ
καὶ ἁγίῳ ναῷ σου, ἴασιν νοσημάτων καὶ παντοίων κινδύνων
παρέχεις ἀενάους ἀθλητὰ ταῖς ἱεσίσαις σου.

Εἰς τὸν Ὄρθρον καθίσματα εἰς τὴν α΄ στιχολογίαν.

Ταχὺ προκατάλαβε ἤχος δ΄

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνας τὸ ὀπτικὸν τῆς ψυχῆς, ἀκτίσι ἀθλήσεως
φωταγωγεῖ τοὺς πιστούς, Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος, ὅθεν τὴν παναγίαν

καὶ σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦντες ἐκβοήσωμεν, πάντες ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε μάρτυς σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα ταῖς ἰκεσίαις ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρία πανάχραντε, λύσον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ θράση Παρθένε τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἔτερον. ὁ Ὑψωθῆς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς τῶν τριβῶλων σπαραγμοὺς ἐγκαρτερίσας, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρτυρικῶς ἠγώνισαι, πανόλβιε στέφος ἀμαράντινον ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, τούτῳ, παριστάμενον σὺν ἀγγέλων χωρείαις, ὃν ἐκδισώπει, σώζεσθαι ἡμᾶς Μηνᾶ παμμάκαρ, τοὺς πόθῳ ὑμνούντας σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὕσιωπίσωμεν ἀεὶ Θεοτόκε τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι εἰ μὴ γάρ, σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρήσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα πρὸς τὸ ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὕψει ὁ Κύριος τῆς ἐκκλησίας, ἀληθῶς σὲ ἔθετο ὡσπερ ἀστέρα φαινόν, φωταγωγοῦντα τοὺς ψάλλοντας, κλέος μαρτύρων Μηνᾶ παναοίδιμε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφροσύνης σήμερον ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη, ἅπασα, ἐν τῇ εὐσήμεφ ἑορτῇ τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα, αὕτη ὑπάρχει σκημὴ Ἐπουράνιος.

Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμενον. ἤχος δ'.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Τὸ πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον τοῦ ὁρθρου' ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. (23' Ἀρχιέ

ἌΝ. Δόξα ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου Στίχος. ἐλέησόν με ὁ Θεός. ἰδιόμελον ἤχος πλ Β'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ συνελθόντες εὐφημήσομεν Μηνᾶν τὸν ἀήττητον μάρτυρα, οὗτος γὰρ τὴν ἐπίγειον στρατείαν ἀπόσατο, τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐνδυσάμενος, Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ τῆς ἀπεράντου βασιλείας, τῶν οὐρανῶν ἠξιώθη ἀπολαβεῖν ὡς πιστὸς δοῦλος Θεοῦ.

Ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Τὸ Κύριε ἐλέησον 12. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς

Ὁ κανὼν τοῦ ἁγίου καὶ τῆς ἡμέρας.

Ὡδὴ α'. ἤχος δ', καταβασαίαι Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τιμῶντι τὴν μνήμην σου, καὶ τοὺς γενναίους ἀγῶνας σου, Μηνᾶ παναοίδιμαι, ἀγλήν ἐξ ὕψους μοι, φωτοδόειδα, πεμφθῆναι ἐκδισώπει, τὸ νέφος διόκουσαν τῆς ἀγνωσίας μου.

Ιδεῖν ἐφιέμενος, ἀθανασίαν τὴν μέλλουσαν, θανεῖν τιμωρούμενος, μάρτυς ἠγάπησας, τοῦ τὸν θάνατον θανάτῳ καθελόντος, τὸ πάθος μιμούμενος, Μηνᾶ μακάριε.

Μὴ φέρον αἰοίδιμε, Θεὸν ὄραν ὑβριζόμενον, ἐμάκρυνας, ὄρεσιν ἐνδικαιτώμενος, καὶ πρὸς ἀθλήσιν, σαυτὸν καὶ πρὸς ἀγῶνας, γυμνάζων οὓς ἤνυσας, γνώμης στερωτότητι.

Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυχος τράπεζα, ἄρτον χωρεῖς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὡς βότος βαστάσασα, οὐ κατεφλέχθης τὸ πῦρ, καὶ ὡς ἄμπελος ἀπότιστος βλαστάνεις τὸν βότρουν πανάμωμε, τὸν ἀγεώργητον.

Ὡδὴ γ'.

Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος πλὴν σοῦ φιλόανθρωπε.

Σεσοβημένος τοῖς πανσόφοις σου λόγοις ὁ τύρανός σε μασιτίζει ἀφειδῶς, ὡμοῖς βουνεύροις οἰόμενος τούτοις κατακάμπτει σε, Μηνᾶ μακάριε.

Ἐνατενίζων νοεροῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τὸν Κύριον, τῆς σαρκὸς τὰ δυσαχθῆ, βασάνων βάρη ὑπέφερες γνώμης γενναιότητι Μηνᾶ θαυμάσιε.

Μὴ δειλιάσας τῶν βασάνων τὸ λίαν ἐπίτονον πνέων ζήλου θεϊκοῦ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, κράζων μὴ ζητούμενος ἦλθον αὐτόκλητος.

Θεοτοκίον.

Αδου πυλῶν με ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς ἀνηγάγετο ξύλου βρώσει
πονηρῶ θανατωθέντα πανάμωμος θάνατον ἐκούσιον καταδεξάμενος.

Κάθισμα τοῦ μάρτυρος Ἦχος πλ. δ'.

πρὸς τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἡτὸ πρὶν ἀγνωσίας σκοτεῖ δεινῶ κρατουμένη, θεόφρων Μάρτυς
Μηνᾶ, Αἴγυπτος ἀνέτειλε σὲ φωστῆρα, παγκόσμιον, ἀθιεῖας
νύκτα συντόμως ἐλαύνοντα τοῖς βολίσι μάκαρ τῶν θείων ἀγῶνων
σοῦ· ὄθεν τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν σου ἡμέραν φαιδρῶς ἐορτά-
ζοντες, ἐκτενῶς σοι κραυγάζοντες· ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου παρθένε τὴν ταπεινὴν τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου
τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον ποντουμένην τῷ κλύδωνι
ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ φανείσαν ὑπέραντλον καὶ εἰς πυθμένα ἄδου
πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε τῇ θεομῇ πρεσβείᾳ καὶ
οἴωσον παρέχουσα σὸν λιμένα τὸν εὐδιον ἵνα πίστει κραυγάζω
σοι. Πρέσβευε τῷ σῶντί καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι,
τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

ᾠδὴ δ'.

Οκαθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος ἐν νέφελῃ κούφῃ
ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος τῇ ἀκυράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε τοὺς

κραυγάζοντας· δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ραντισμῶ σου τῶν αἱμάτων κατασβέσθησαν ἄνθρακες τῆς πολυθείας, φάλαγξ τῶν δαιμόνων βεβύθυσται, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία κατηρδευίη δὲ ἀθλοφόρε παμίκαρ, Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Τῇ ἐν ζήλῳ ἀναρτήσει εἰκονίζεις τὸ πάθημα τοῦ σταυροῦ τὸν ὄφιν, μάρτυς ὑπομένεις τοὺς ξεσμούς, προξενούντας σοι ἀτολαύσεις τὰς ἐν οὐρανοῖς γενναιότατε.

Θεοτοκίον.

Σαρκαυθέντα ἀπορρήτως τὸν Θεὸν ἀπεκύησας ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, οἶκον ἑαυτῷ δορησάμενον τὸν ἐν δυσὶ ταῖς ουσίαις καὶ θελήσει γνωριζόμενον, θεοπρεπῶς ἀπειρόγαμα.

ᾠδὴ ε΄.

Ἄσεβεις οὐκ ὕφονται τὴν δόξαν σου Χριστέ, ἀλλ' ἡμεῖς σὲ μονογενὲς πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης θεότητος ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμεν σε φιλόανθρωπε.

Μαρτυρίου ἥστραψας φαιδρῶς μαρμαρυγαῖς τὴν ζοφρὰν ἀθεῖαν πάνσοφε καὶ κατεφώτισας τῶν πιστῶν πληρώματα, ἀθλητὰ Μηνᾶ πανεύφημε.

Ἡφανίσθη ἅπασα ἐπίνεια ἐχθρῶν τῇ σιερρᾷ σου ὑπομονῇ Οὐλιμος οὐ μᾶστιγες οὐδὲ κατάφλεξις, οὐ τριβόλων κακώσις, σοῦ τὸ πρόθυμον ἡμαύρωσεν.

Θεοτοκίον.

Νευργεῖ φθορέντα με τικτόμενος ἐκ σοῦ, ὑπὲρ φύσιν

ὁ λυτρωτὴς παλαιᾶς κατάρτας με ἐκλυτρωσάμενος, Θεομήτωρ ἄχραντε ὃν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

᾿Ωδὴ στ΄.

Ἐβόησε προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον ὁ προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει, δεόμενος· ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Παρίστασο πρὸ βημάτων τυράννων κρινόμενος καὶ τὴν πλάνην στηλιτεύων Μηναῖ παναοίδιμε σεαυτὸν δὲ στήλην εὐσεβείας πιστοῖς παρεχόμενος.

Ἰδρῶτι σου τῶν ἀφώνων τὴν πλάνην ἐξήρανας τῶν εἰδώλων σεαυτὸν δὲ ναὸν ὠκωδόμησας τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἀθλοφόρε Μηναῖ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον τὰ ἀνίατα πάθη πανάμωμε τῆς ψυχῆς μου τῆ μοτώσει τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀγαθὸν σωτήρα τὸν Χριστὸν τοῖς ἐν κόσμῳ κυήσασα.

Κοντάκιον τοῦ μάρτυρος Ἦχ. δ΄.

πρὸς τὸ ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς στρατείας ἤρπασε τῆς ἐπικύρου καὶ ἀφθάρτου ἔδειξε σὲ ἀθλοφόρε κοινωνὸν Μηναῖ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὁ τῶν μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

᾿Ο Οἶκος.

Μεγάλης πρόξενος ἡμῖν ὑπάρχει θυμηδίας ἡ μνήμη τῶν

μαρτύρων κατὰ παθῶν ἀνδρείαν καὶ ἀριστείαν κατ' ἐχθρῶν ἐπιδεικνυμένη ἐν φαιδρᾷ καὶ προσηνεὶ ὁμολογίας χάριτι· δεῦτε οὖν ἐν ταύτῃ φιλέορτοι πάντες εὐφρανθῶμεν τῆς προσκαίρου εὐφροσύνης τὴν κρείττονα καὶ τελειοτέραν Μηνᾶ τοῦ ἀθλητοῦ τὴν μνήμην τελοῦντες καὶ λαμβάνοντες παθῶν δῶρον τὴν λύσιν. Τούτων δὲ δωτῆρ Χριστὸς ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ τῶν μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ ἐν τῷ Κοτυαεῖῳ. Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βικεντίου τοῦ διακόπου. καὶ Βίαντωρος.

Στίχοι.

Αἴγυπτος ὄντως, εἰ τέκοι, τίκτει μέγα.

Τιμηθεὶς ἀληθὲς τοῦτο Μηνᾶς δεικνύει.

Μηνᾶς ἑνδεκάτη, ἔτλη ξίφος γηθόσυνος κῆρ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, στρατευόμενος ἐν τοῖς Νουμέροις (στρατιωτικοῖς τάγμασι), τοῖς λεγομένοις Ρουταλικοῖς, ὑπ' Ἀργυρίσκῳ ἡγεμόνι, ἐν τῷ Κοτυαεῖῳ Φρυγίας Σαλουταρίας (ὕγεινῆς). Μὴ ἀνεχόμενος δὲ καθορᾶν τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην παρρησιαζομένην, εἰς τὸ ὄρος ἀνῆλθε, νηστείας ἑαυτὸν καθαίρων καὶ προσευχαῖς. Ἰκανῶς δὲ στομῶσας ἑαυτὸν, καὶ τῷ θεῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ τὴν ψυχὴν ἀναφλέξας, ἐκ τοῦ ὄρους κατήλθε. Καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν, τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξεν. Ὅθεν οἰκισθεὶς, καὶ τριχίνοις ὑφάσμασι τὰς σάρκας καταξανθεὶς, καὶ καντήρῳ προσομιλήσας πυρός, καὶ τριβόλοις, ἐν τῷ ἀφειδῶς ἔλκεσθαι, ἅπαν τὸ σῶμα διαλωβηθεὶς, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Διήγησις τινῶν ἐκ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Ποτὲ τις ἀπερχόμενος ἐν τῷ ναῷ τούτου προσεύξασθαι, ἐδέχθη παρὰ τινος εἰς μονήν. Καὶ ἐλεῖ ὁ πανδοχεὺς ἔγνω τὸν ὑποδεχθέντα ἐγκόλπιον φέρειν χρυσοῦν, ἀναστὰς ἐν μέσῳ τῆς νυκτός, φονεῖα χειρὶ τοῦτον ἐπέθετο καὶ μεληδὸν κατακόψας, εἰς σφυρίδα ἐνέβαλε, καὶ ἀτηύρησε, τὴν ἔω ἐκδεχόμενος· καὶ ἦν λοιπὸν ἐναγώνιος, ὅπως τε καὶ ποῦ ἀπαγάγῃ, ἐν ἀφανεί τῷ κατακούψαι βουλόμενος. Καὶ ὡς ἐν τούτοις ἦν ἡ μελέτη, ὁ Ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἐφιππος ὡς ἐν τάξει στρατιώτου ἀναφανείς, περὶ τοῦ ἐκείσε καταλύσαντος ἠρεῦνα ξενου. Τοῦ δὲ φονέως μηδὲν γινώσκειν διαβεβαιουμένου, τοῦ ἵππου ἀποβάς εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ οἰκήματι. Καὶ καταγαγὼν τὴν σφυρίδα, τί ἐστὶ τοῦτο φησὶν; Ὁ δὲ, ὡς περ ἔκπληκτος γενόμενος ὑπὸ τοῦ δέους τοῖς ποσὶ τοῦ Ἁγίου πτώμα δεινὸν ἑαυτὸν κατέβαλε. Τὰ γοῦν κατατμηθέντα μέλη ὁ Ἅγιος συναρμολογήσας, καὶ προσευχόμενος, ἀνέστησε τὸν νεκρὸν, εἰπὼν. Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ, ὡς ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, καὶ κατανοήσας ὅσα καὶ οἷα ἔπαθε παρὰ τοῦ ὑποδεξαμένου, ἐδόξασε τὸν Θεόν. Καὶ τῷ φαινόμενῳ στρατιῶτῃ εὐχαριστήσας, τὴν προσκύνησιν ἐδίδου.

Ἀναστάντος δε αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος τὸν χρυσοῦν ἀπὸ τοῦ φονέως λαβὼν, δὸς αὐτῷ ἔρη· Τὴν ὁδὸν σου πορεύου. Τὸν δὲ φονέα ἐπιστραφεὶς, τύψας ὡς εἰκὸς καὶ κατηγήσας, προσέει καὶ τὴν ἄφραστον τοῦ ἐγκλήματος χαρισάμενος καὶ ὑπὲρ ἐκείνου προσευξάμενος τοῦ ἐπιφαινομένου πάλιν ἵππου αὐτίς ἐπιβάς, ἀπέπη ἀπὸ τῶν ὀλφθαμῶν αὐτοῦ. Ἄλλος δὲ τις, δίσκον ἐξ ἀργύρου τῷ Ἁγίῳ ἐπαγγειλάμενος, παραβαλὼν τῷ τεχνίτῃ δύο τούτῳ κατασκευάσαι δίσκους ἐπέθετο καὶ ἐπιγράψαι ἐν μὲν τῷ ἐνὶ τῷ Ἁγίου ὄνομα, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ τὸ ἑαυτοῦ. Κατασκευασθέντων οὖν τῶν δίσκων, ἐπεὶ χαριέστερός τε καὶ λαμπρότερος ὁ τοῦ Ἁγίου ἐδείκνυτο, τῆς ἐπιγραφῆς μηδοπώσοῦν μελήσας, ἑαυτῷ τοῦτον προσήρμοσε. Τοίνυν καὶ κατὰ θάλασσαν διὰ τοῦ πλοῦς τὴν πορείαν ποιούμενος, καὶ ἐν τῇ νηὶ τοῦ δείπνου διὰ τοῦ ἐξυπηρετοῦντος αὐτῷ εὐτρεπισθέντος, τὰ παρατεθέντα ἐν τῷ τοῦ Ἁγίου δίσκῳ ἀνυποστόλως ἤσθη. Μετὰ δὲ ταῦτα, τῆς τραπέζης ἐκ μέσου γενομένης ὁ ἐξυπηρετῶν αὐτῷ δοῦλος, λαβὼν τὸν δίσκον πρὸς τὸ ἐπλῦναι τοῦ-

τον ἐν τῇ θαλάσῃ ἐβύδιζεν. Ὑποσυρεῖς δ' ὁ δίσκος ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, πῶς ἂν τις εἴποι; ἐν τῇ θαλάσῃ ἐρρίθη. Ὁ γοῦν δοῦλος, σύντρομος γενόμενος, καὶ δειλία καὶ φόβῳ συσχεθεῖς, ἔτι δὲ καὶ καταναρκωθεῖς, ὑποχαυνώσας ἑαυτὸν, ἀπερρίφη καὶ αὐτὸς κατὰ πόδας ἐν τῇ θαλάσῃ· τοῦτον ἰδὼν ὁ κύριος αὐτοῦ, ἐλεεινολογούμενος ἔλεγεν. Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ ὅτι ζηλώσας τὸν τοῦ Ἁγίου δίσκον, προσπαύεσα σὺν αὐτῷ καὶ τὸν δοῦλον. ἀλλὰ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην πεποιήμαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἐὰν τὸ λείψανον καὶ μόνον τοῦ παιδός, εὐρήσω, δίδωμι τῷ θεράποντί σου Μηνᾶ καὶ τοῦτον τὸν δίσκον, καὶ τὴν τοῦ ἀπολεσθέντος διατίμησιν. Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐπὶ τὴν ξηράν, ἀπέβλεπε πρὸς τὴν παραλίον, κραιδοκῶν, καὶ ὑπόφωμενος ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι τὸ ζητούμενον· καὶ διὰ τοῦτο ἀγωνιῶν, εἶ πως δυνηθεῖ θεάσασθαι τὸ τοῦ παιδός λείψανον. Καὶ ὡς προσεῖχεν ἐπιμελῶς, εἶδε τὸν δοῦλον ἐξερχόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ δίσκου, καὶ ἔκριξε καὶ κράξαντος μεγάλη τῇ φωνῇ, ἐξῆλθον ἅπαντες ἀπὸ τοῦ πλοίου. Καὶ ὡς εἶδον τὸν δοῦλον κατέχοντα τὸν δίσκον, ἐξέστησαν ἅπαντες, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Πυνθανομένιον δὲ τούτων μαθεῖν τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, διεσάφησεν ὁ δοῦλος λέγων. Ὅτι ἅμα τῷ ἀπορριφῆναί με ἐν τῇ θαλάσῃ ἀνὴρ εὐειδής μεθ' ἑτέρων δύο κρατήσαντές με, ᾤδυσαν σὺν ἑμοὶ χρεῖς καὶ σήμερον μέχρι τῶν ὄδε.

Ἀλλὰ καὶ γυνή τις ἀπερχομένη εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ βιασθεῖσα παρὰ τινος εἰς αἰσχρὰν μίξιν, τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν ἐπεκαλεῖτο· ὁ δὲ οὐ παρείδεν αὐτήν, ἀλλὰ τὸν βιαστήν παραδειγματίσας, ἀβλαβῆ ταύτην διεφύλαξε. Δήσας γὰρ τὸν ἵππον ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, πρὸς τὴν γυναῖκα ἠσχολεῖτο. Ὁ δὲ ἵππος ἀγριωθεὶς κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότη, οὐ μόνον εἰς πέμικτοπὴν τῆς αἰσχρᾶς μίξεως ἐγεγόνει, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἔλκων κατὰ γῆς, ἄχρως οὐ τὸν τοῦ Ἁγίου ναὸν κατέλαβες, οὐκ ἔσθη. Αὐτίκα δὲ μεγάλα καὶ πικρὰ ἐπιχρεμετίσας, ἱκανοὺς ἐξήγαγε πρὸς θεωρίαν.

Ἐορτῆς γὰρ ἀγομένης, πλῆθος λαοῦ ἐκεῖσε συνέτρεχεν. Ὁ δὲ τοῦτο πεπονθὼς ἰδὼν τὴν τοῦ λαοῦ συνέλευσιν, τὸν ἵππον δὲ ἐπὶ πλεῖον ἀγριούμενον, καὶ ἑαυτὸν ὑπὸ δηδενὸς βοηθούμενον, πτοηθεὶς μήποτε ὀλεθριώτερόν τι ὑποσταίη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου, ἀνερυθριάστως ἐνώπιον πάντων ἐστηλίτευσεν τὸ ἑαυτοῦ ἀνόνημα.

Καὶ εὐθέως ὁ ἵππος παυσάμενος, ἔσθη ἐν ἡμερότητι. Καὶ λυθεὶς ὁ ἐπιβάτης, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ προσπεσὼν ἐδέετο τοῦ Ἁγίου μὴ πλειῶν πειρασθῆναι ἔτι. Καὶ χωλοῦ ποτε, καὶ ἑτέρας γυναικὸς ἀλάλου, παραμενόντων ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου μετ' ἑτέρων πολλῶν πρὸς τὸ θεραπευθῆναι, μέση νυκτός, πάντων ἐν τῷ ὕπνῳ ἀσχολουμένων, ἐφάνη ὁ Ἅγιος, καὶ φησὶ τῷ χωλῷ ἀπελθε, ἔτι ἡρεμίας οὔσης, κράτησον τὸ παλλίον τῆς ἀλάλου, καὶ θεραπευθήσῃ.

Τοῦ δὲ ἀπελθόντος, καὶ κρατήσαντος αὐτό, ἐκείνη σπασθεῖσα, ἀνέκραξε κατεγκαλοῦσα δῆθεν τοῦ χωλοῦ, καὶ ἰάθη λυθείσης τῆς γλώσσης. Ὁ δὲ χωλὸς αἰδεσθεὶς, εὐθέως ἀνέστη φυγῆ μέλλων χρήσασθαι. Καὶ ἐπιγνόντες ἀμφοτέρω τῆν τοῦ Ἁγίου εἰς αὐταὺς γενομένην θαυματοποιίαν, ἐδόξυσαν τὸν Θεόν.

Ἐβραῖος δὲ τις ἔχων Χριστιανὸν προσφιλή, εἰς χώραν μακρὰν ἀποδημῶν, πολλάκις κατελίμπανεν αὐτῷ χρυσίον ἱκανόν. Τούτῳ ποτὲ παραθέμενος βαλάντιον διακοσίων νομισμάτων, ἀπεδήμησεν ὁ δὲ χριστιανὸς ἐμελέτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀρνήσασθαι τὴν παρακαταθήκην, ὃ καὶ πεποίηκεν. Ἐλθόντος γὰρ τοῦ Ἐβραίου, καὶ ζητήσαντος κατὰ τὸ εἰωθός, οὐκ ἐδίδου αὐτῷ λέγων. Μηδὲν παρακατέθεικάς μοι τῇ φορᾷ ταύτῃ ὧν ἐπιζητεῖς. Ὁ δὲ Ἐβραῖος, ἀπροσδοκῆτως τοῦτο ἀκούσας, ἄλλος ἐξ ἄλλου γέγονε. Καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, φησὶ πρὸς τὸν Χριστιανὸν Ἐτέρου μὴ βλέποντις, ὄρκος διαλύσει τὸ ζητούμενον καὶ ἐζητεῖ διὰ τοῦ Ἁγίου ἐλεχθῆναι τὸν μὴ ἀληθεύοντα. Ἀφίκοντο οὖν, ὡς ἐκ συνθήματος, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Καὶ παρευθὺς ὁ Χριστιανός, μηδὲν μελήσας, δι' ὄρκου τὴν οἰκείαν ἔνστασιν ἔβεβαίωσεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὄρκου ἀπαρισθέντος, ἐξελθόντες τοῦ ναοῦ ἀμφοτέρω, τῶν οἰκείων ἵππων ἐπέβησαν, ὃ τοῦ Χριστιανοῦ ἵππος κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου ἀτακτῶν ἦν καὶ τὸν χαλινὸν ἐκδακὼν, πικρὸν ἠπέλει τῷ ἐπιβάτῃ τὸν θάνατον. Καὶ τέως μὲν ἔρριψε κατὰ γῆς· διετηρήθη δὲ ἀσινῆς, μόνον τοῦ ἐγχειρίου (μανδηλίου) αὐτοῦ ἀπολεσθέντο σὺν κλειδίῳ καὶ βουλωτηρίῳ χυσέῳ ἐνὶ εἶδ' οὕτως, καὶ αὐθις ἐπιβάς, ἐπορεύετο, συνόντος αὐτῷ καὶ τοῦ Ἐβραίου, στυγνάζοντος καὶ βάθους στένοντος, καὶ τὴν ζημίαν μὴ φέροντος. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Ἐβραῖος, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐπεὶ καὶ ὁ τόπος ἐπιτήδειός ἐστιν, ὧ φίλτατε, καταβάντες τῶν ἵππων, ἀπολάβωμεν, τροφῆς.

Ἀρξαμένων δὲ αὐτῶν ἐσθίειν, μετὰ μικρὸν ἀπενίσας ὁ Χριστιανός, εἶδε τὸν ἑαυτοῦ δούλον ἐστῶτα, καὶ κατέχοντα τῇ χειρὶ τῇ μιᾷ τὸ τοῦ Ἑβραίου βαλάντιον, ἐνδὲ τῇ ἐτέρα τὴν ἀπολεσθεῖσαν κλεῖδα σὺν τῷ ἐγχειρίῳ καὶ εἰδὼν ἐξεπλάγη, καὶ τί τιῦτο; πρὸς τὸν δοῦλον φησὶν Ὁ δὲ φοβερὸς τις ἔφιπτος, ἀπεκρίνατο. εἰς τὴν κυρίαν μου ἔλθῶν, καὶ ἐπιδοῦς αὐτῇ τὸ κλειδίον μετὰ τοῦ ἐγχειρίου σου, πρὸς αὐτὴν εἶρηξεν Ἐν σπουδῇ ἀπόστειλον τὸ τοῦ Ἑβραίου βαλάντιον, ἵνα μὴ ὁ ἀνὴρ σου κινδυνεύσῃ καὶ ἰδοὺ λαβὼν τοῦτο ἦλθον πρὸς σέ, καθὼς ἐπέταξεν. Ὁ δὲ Ἑβραῖος, περιχαρῆς γενόμενος, ὑπέστρεψε μετὰ τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν Ἅγιον. Καὶ οὕτως μὲν ἠντιβόλει βαπτισθῆναι, ὡς τοιούτου θαύματος αὐτότης γενόμενος. Ὁ δὲ Χριστιανὸς συγχώρησιν ἵται λαβεῖν ὑπὲρ οὗ τὸ Θεῖον παρώργισεν Ἀμφότεροι οὖν λαβόντες, καθὼς ἤτήσαντο, ὁ μὲν τὸ Ἅγιον βάπτισμα, ὁ δὲ τὴν συμπάθειαν, ὑπέστρεψαν, εἰς τὰ ἴδια χαίροντες.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίης πρεσβείας, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν μαρτύρων Ὡδὴ Ζ΄.

Ὁδισσώσος ἐν πυρὶ τοὺς ἄβραϊμαίους σου παῖδας καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσας ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Συναποβάλου ταῖς πληγαῖς σὺ τοὺς δερματίνους χειτῶνας τῆς ἁμαρτίας, καὶ στολὴν ἐνεδύσω μηκέτι παλαίωσεν δεχομένην μακάριε ἢν ἐξηφάνησεν ἡ χάρις ἐπιφανεῖσα.

Ἐχων ἀφθόνους δωρεὰς καὶ θαυματουργίας πηγάζεις τοῖς τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν ἐκτελοῦσι. Μηνᾶ ἀξιάγαστε καὶ συμπράττεις τοῖς ψάλλουσιν ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου ὃν εὐλογοῦσιν τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις βροτῶν τε συστήματα ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένης.

‘Ωδή Η !

‘Ωράθης ὡς ἄρτος ἐν τῷ μέσῳ πυρᾶς ἀπομένης ἐξωπόμενος
 θῦμα ὡς ἀνώμυτον τέλειον ὡς σφάγιον, ὡς ἱερεῖον ξιψυχον.
 ὀλοκαυτούμενος καὶ θείαν εὐωδίαν ἐκπέμπων ἦν Θεὸς ὁσφράνθη
 Μηνᾶ Θεοῦ θεράπων.

Συρόμενος μάρτυς καὶ τριβόλους ὀξέσι κεντούμενος συνέτριψας
 κέντρα τοῦ ἀλάστορος ξίφη δὲ τεμνόμενος ὡς ἐν ἐκτάσει πίστεως
 ὄπλοις διέκοψας ἀνόμων κεφαλὰς ἀθλοφόρε μέλων εὐλογεῖτε
 Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λυθεις τῆς σαρκὸς πληγὴ τοῦ ξίφους στοργῇ συνεδέθης τελειό-
 τερον μάρτυς τοῦ δεσπότου σου πρόσωπον πρὸ πρόσωπον νῦν δὲ
 ὄρᾳ θεούμενος Μηνᾶ καὶ μέλπεις αὐτῷ τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
 ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοῦς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οικεῖ ἐν γαστρὶ σου ὑπὲρ λόγον ὀλόγῳ δημιουργήσας κτίσιν
 ἅπασαν· βρέφος καθορᾶτε δε σοῦ ἀποικιζόμενος ὁ πρὸ αἰῶνων
 ἄχραντε ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθεὶς ὃν πᾶσα εὐλογεῖ καὶ δοξάζει
 κτίσις Θεοτόκε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

‘Ωδή Θ’.

Γῆ σου νῦν τὸ σῶμα τὸ στερεὸν μακάριε ἐναθλήσαν κατεκάλυψε
 φέρει τὸ πνεῦμα οὐρανός, δὲ σὺν πνεύμασι μαρτύρων γηθόμενον
 καὶ φαιδρωτάτη δόξη λαμπόμενο, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Οικεῖς μετ’ ἀγγέλων ἐν φωτὶ ἰσάγγελον πολιτίαν ἀσπασάμενος
 βλέπεις νοῦ κεκαθαρωμένῳ Μηνᾶ τὴν τοῦ κυρίου τερπνότητα πλου-
 σίως ταῖς ἐκείθεν λαμπόμενος φωτοχυσίας ἀξιάγαστε.

Ἰδὼν τὸν ποθούμενον Χριστὸν πανεύφημε ἀπολαύεις τῆς θεώσεως ἔστης τοῦ πόθου ἐπεφθάσας Μηνᾶ τῶν ἐφειῶν τὸ ἀκρότατον ἡμῶν δὲ μνημονεύεις τῶν πόθων σου μνήμην τελούντων τὴν πανίερον.

Θεοτοκίον.

Σαρχὶ καθ' ὑπόστασιν ἡμῖν ἐκύησας θεὸν λόγον μητροπαρθεν κυρίως ὕθεν Θεοτόκον καρδία σὲ καὶ γλώσση κηρύττοντες φωνὴν σου τοῦ Γυβριήλ προσφθεγγόμεθα· χαῖρε βρωῖτες πάντων Δέσποινα,

Ἐξαποστειλάριον. τῶν μαρτύρων Ὁ οὐρανῶν τοῖς ἄστροις.

Τοὺς οὐρανούς ἀστέρες κατακοσμοῦσιν οἰκτιρῶν, τὴν ἐκκλησίαν Μηνᾶς δὲ Βίκτωρ Βικέντιος κοσμεῖ, καὶ στεφανὶς διῶν σῶσον ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας (δις.)

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Πανάχαρτες κόρη ἐθεωρήθησαν ὄντως αἱ τοῦ Κυρίου πορεῖαι καὶ τοὺς βρωτούς ὀδηγοῦσιν ἔνθα χωροῖται ἀγγέλων καὶ πάντων ἁγίων δῆμοι.

Εἰς τοὺς αἴνους Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Μηνᾶ παμμικάριστε τῶν ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, τῶν θερμῶς εὐφημούμενων σε προστάτης γενόμενος, ἐκ παντὸς κινδύνου πάσης ἀθηνείας ἐπιδρομᾶς ἀγαρηνῶν, καὶ τυραννίδος τάχος διάσωσον. Ὡς μάρτυς γὰρ ἀήττητος καὶ πρεσβευτὴς ἀκαταίσχυντος παρησίαν ὡς κέκησω πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δρόμον ἐκτελέσαντα σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, ἀθανασίας μακάριε Χριστὸς ἐναπέθηκε, τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιοσύνης καὶ κατελάμπρυνες αὐτῷ τὴν ὁμολογίαν Μηνᾶ μακάριε δι' ὃ τὴν ἐπουράνιον κλήσιν δεξάμενος, τὸν σωτήρα δυσώπησον ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων Σε.

Ανθος ὠραιότατον, ἐν τῷ λιμῶνι ἐξήνθυσας, σὺ Μηνᾶ, πανσεβόσμιε, τοῦ πνεύματος πέμποντα, θεῖαν εὐοδίαν, καὶ τὰς διανεΐας εὐοδιάζοντα, πιστῶς τῶν αἰτησίως μνήμην, τιμώντων σου, τοὺς ἄθλους τὰ παλαίσματα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν δι' ἧς φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐκκληρόσω, γηθόμενος.

Δεῦτε φίλαθλοι τὴν τρισυγῆ τῶν μαρτύρων τιμήσωμεν χορεῖαν, Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα καὶ Βικέντιον, ὅτι αἵματα ἔδωκαν, καὶ ὤνήσαντο, τὴν αἰώνιον ζωὴν. διὸ καὶ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἐφευρέτῃ τῶν κακῶν, οὐ προκρίνονεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων· οὐ στρατευόμεθα, βασιλεῖ θνητῷ γηίνῳ, ἀλλὰ τῷ ζῶντι Βασιλεῖ στρατευόμεθα, τῷ αἰετοῦ βροῶντι τοῖς πιστοῖς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνει ζήσεται.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

Σάλπισσωμεν ἐν σάλπιγγι τὸν ὕμνον, καὶ κροτήσωμεν ἐν ἄσμασιν, καὶ τερπόμενοι μελωδίσωμεν τῇ χαρμῶσυν ἡμῶν πανηγύρει, τοῦ ἀθλοφόρου Μηνᾶ, ἀθληταὶ καὶ φιλομάχους, συνέλθετε, καὶ τὸν ἀθλοφόρον κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις. Πανδοχεῖ ἐλέγξαντα, κακουργίαν γενομένην, πρὶν καὶ ἐμπόρῳ φιλανθρώπως ἀναστήσαντι. Μαρτύρων οἱ φίλοισι, τὸν τοῦ Χριστοῦ ὀπλίτην,

συνελθόντες εὐφρομήσωμεν· οἱ ἐν κινδύνοις τὸν λυτρωτὴν, οἱ ἐν πενίᾳ τὸν ὄλβον, οἱ ἐν θλίψεσι τὴν χαριμονίην, οἱ ἐν ἀσθενείαις τὴν ῥῶσιν, οἱ ἐν πάθει τὴν θεραπείαν, τὸν πάντας τοὺς δεομένους, εἰσακούοντα, μέγιστον στρατιώτην ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἶπομεν· ἀθλητῶν φωστήρ Μηνᾶ παμφαέστατε, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐκ παντείας ἀνάγκης καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου ταῖς ἰκεσίαις Σου.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἄποστολος. Κυριακὴ ΙΕ΄.

Εὐαγγέλιον τῆς λειτουργίας, ἐκ τοῦ κατ' Ἰωάννην. (23^α Ἀπρ)
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοὺς μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩι ΘΕΩι ΔΟΞΑ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τῶν ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων

ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Ὡν ἡ μνήμη τελείται τῇ 11ῃ Νοεμβρίου

ΕΚΔΟΤΗΣ

Χ' ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ἐκ τοῦ χωρίου Δοροῦ

(Ἐπαρχίας Λεμεσοῦ)

ΕΝ ΔΕΥΚΩΣΙΑ: ΚΥΠΡΟΥ

1926.

Τύποις **ΑΝΑΤΟΛΗΣ**

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΑ΄.

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων

ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ καὶ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ Κόρια ἐκέκραξα Ἰστώμεν στίχους 6 καὶ ψάλομεν
στιχηρά προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ' Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάθος Μηνᾶ ἐκμιμοῦμενος, τοῦ ἀπαθοῦς σταντόν, ὡς ἄρτιον
παρέδωκας, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον, ἀθλοφόρε πανεύφημε
θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλάσας· σαρκὸς αἰκίσεις οὐ καταινάρ-
κησας ὡ τῶν ἀγώνων σου, καρτερὰς ἐνστάσεως! δι' ὧν πρὸς
γῆν, μάρτυς καταβέβλικας τὸν ὑπερίφανον

Μάστιξι καταξενόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλον ὡς πρὶν, ὁ Δεσπότης
τυνόμενος καὶ σιδήρῳ πάντωθεν, τὰς πλευρὰς θαλασσο-
μενος, οὐκ ἐξηγόισα Χριστοῦ τὸ ὄνομα, πρὸς τοῦτο ἔχων ψυ-
χῆς τὰ ὄμματα ὡ συντωνότατα, ἀτενίζων Ἄγιε, τὰς τῆς σαρ-
κός, ἑφάρτες ἐπίπνοα Μηνᾶ μακάριε.

Μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε τὴν τοῦ κόσμου ἀγλήν, καὶ στρα-
τείαν ἐπίκτηρον, καὶ εἰδώλων σκώτωσιν, ἀσεβῶν τὰ συνέ-
δρια τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλειπες στρατολογίας συναριθ-
μούμενος, τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ· ὄθεν καὶ ἀήττητος, παραληθῶς
μάρτυς ἀναδέδιξε ὑπὲρ αὐτοῦ ἑναθλῶν.

Επὶ πέτραν τὴν ἄσιστον, σιτρώσας ὁ Κόριος τῆς ἀγίας πί-
στεως, τὴν καρδίαν σου μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, λόχον
ὑπερίσχηρον δέδωκε σοι· κατ' ἐχθρῶν ἀδαμάντινον, δύναμιν,
ρῶσιν ἄρρικτον ἐνάθλησας διόπρε ἐν σταδίῳ χαλεποῖς κολα-
στηροῖς, θριαμβευτῆς ἀναδέδιξαι.

Τὸ τρισάριθμον σύνταγμα, τῶν μαρτύρων ὑμνήσωμεν τῶν
πιστῶν κρατέωμα καὶ διάσωμα τοὺς ἀθλοφόρους κραυγά-
ζοντας, ἀήττητοι μάρτυρες διασώσεται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κακώ-
σεως, Μηνᾶ ἐδοξε σὺν συνάθλῳ τῷ θείῳ Βικεντίῳ κατ' τῷ
Βικτωρὶ ἀξίως ὡς τῷ Κυρίῳ θεράποντες.

Τῆς ἀθλήσεως ἔπαυλον, ἀθλοφόρε, θαυμάσιε τῷ λαμπρῶς ἀθλίσαντι καὶ νίκισαντι, τὸ τῶν ἀθλοῦντων πανάθλιον, ἐχθρῶν καὶ πολέμιον, σοὶ δωρεῖται ἀθλητὰ βροσσελλὰν οὐρανῶν, δόξαν ἀφθαρτον, ἀθλοφόρων ὁ μέγας, ἀθλοθέτης εἶδε γὰρ αὐτὸς, τριαύτας ἀθλοθέτας χαρίζεσθαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονὴν, καὶ τῆς Αἰγύπτου κλέος, τὴν βρῦσιν τῶν θαυμάτων, καὶ πρὸς Θεὸν πρεσβευτὴν εὐμενέσταιον, συνελθόντες φλομαρτυρες μελοδικῆς ὑμνωδίας, τιμίσωμεν λέγωντες· χαίρεις τῶν ὀρθοδόξων φρουρὸς καὶ φύλαξ κρατερός καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, χαίρεις ἀστὴρ τηλαυγέσσιαιε, ᾧ τὰ τοῦ κόσμου πέριτα· καταυγάζων τοὺς θανάσιαι, χαίρεις τῶν λυπουμένων ὁ θεῖος παρακλήτωρ, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος προστάτης· καὶ νῦν Μητῆρ θαυμασιώτατε μὴ παύσῃ δεόμενος Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν παύροτον καὶ σεβάσιμον μνήμην σου.

Τὸ φῶς ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν διάσαντες, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀπ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οὐδὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης καὶ ἄλλα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειράσεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χυμωτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνελάμψωσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπηθότες ἐπ' αὐτῷ συνήρουν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμένουσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἁίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἰψίστου· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιστὴς αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὄπλον ποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκρυτον. Ἀθήσεται ἀπίστα ἀκαταμάχητον δειότητι, δεῦναι δὲ ἀπόδομον

ὄργην εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας, πορευόμενοι εὐστοχῶς βολίδες ἀστρακῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕψω θαλάσσης ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίᾳ καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν δικασταὶ καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ παράτων γῆς ἐνωτίσασθαι οἱ κρατούντες πλήθους καὶ οἱ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων ὅτι, παρὰ κυρίου ἡ κρᾶτησις ἡμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ πατὴρ ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἶμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι· Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι παράξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνήθεισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἄλλοτριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἶμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Πήσω καὶ τίς ἀποστρέψει ἐπ' αὐτό; Ὅτι λέει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἰδιόμελα ἤχος α'.

Μεγαλώνουμε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητᾶ, Μηνᾶ γενναϊότητα, οὐ ρωμαλέος φρονίματι τὸν ὄντως Θεὸν ἐν σταδίῳ ἐκύρηξας· τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσωκαίρων· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν υἱὸν Θεοῦ παρηγορία, ὁμολογήσας ἰκέτευε εἰρήνευσε τὸν κόσμον· καὶ τοὺς ἐν σπλήνῃ νόσῳ δεικνυμένους ἴασαι· λυτρούμενος ἐκ παντίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντας, τὴν παναοίδημον μνήμην σου.

Αναλαβὼν τὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶ, μακάριε· πρὸς τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, ἐχώρισας ἀνδρικῶς, ὄθεν παντοδαπῶν κολάσεων εἶδеси προσωμύλησας, καὶ διὰ πασῶν τούτων εἰς γῆν παντελῶς κατηδάφησας· καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὡς νικητῆς πανάριστος ἀπήλειψας· διὸ σοῦ τὴν σεβασμίον πατήγγυριν ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτήρα δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σε δοξάσαντα.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα Μηνᾶς ὁ θαυμασίος· ἐν τῷ σταδίῳ πάσχοντα τῷ τυράννῳ ἔλαγε· δεινὰ μὲν τὰ παρόντα κολαστήριον ὡς δικαστῆν, οὐ προκρίνω, δὲ ὄλος τῶν οὐρανῶν τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ χαίρων ἀπίῳ πρὸς τὸν ποδοῦμενον Χριστὸν· οὐ ταῖς ἰκαισίαις σωτῆρ τὰ ἐλέη σου κατὰπεμψον ἡμῖν, καὶ σώσον τοὺς τὴν ἀθλησιν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

Ηπαμπαῆς σου σήμερον ἀνέτειλε μνήμη Μηνᾶ ἔνδοξε, ὡς ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύσιως δαδουχεῖ τὰ ἰάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη σπληνῶν θεραπεύουσα, ἰκέτευε σὺν αἰεὶ ὡς ἰατρός, παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκα.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῖς τριβόλοις κεντούμενος, τοῖς βροντεύροις τυπτόμενος, τῷ πυρὶ τὸ σῶμά σου δαπανόμενος, οὐκ ἐξηρηνώσωτο, ὄνομα Χριστοῦ τὸ σωτήριον, οὐχ ἠτιτήθης λογισμῶ, οὐ ζοάνοις ἐπέθησας· ἀλλὰ γέγονας, ἐθελόθητον θῦμα καὶ θυσιά, καθαρὰ τε καὶ τελεία, μάρτυς Μηνᾶ τῷ δεσπότῃ σου.

στιχ. θαυμαστός ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Οφθαλμοὺς ἐκκεντούμενος, καὶ ἐν ξύλῳ κρεμάμενος, καὶ λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καὶ ἀπήνεῖα δικάζοντος, τὰ νεῦρα τεμνόμενος, καὶ τῷ ξίφει κεφαλήν, ἀφαιρούμενος ἔχαιρες Βίκτωρ, ἔνδοξε, ἀθλητὰ τοῦ σωτήρος ὁ νικήσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς παρατάξεις, τῇ συνεργείᾳ τοῦ πνεύματος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστοσε, ὁ Κύριος.

Εστεφάνωσε κύριος τῶν χαρίτων στεφάνων, Μηνᾶν τὸν πολυάθλον. σὺν Βικεντίῳ καὶ Βίκτωρι, ἐκουσίως γάρ, τοῖς βασάνοις δεδόκασι, ψυχῆς γενναιότητι· ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνίσθησαν, προσδεθέντες τῷ πυρὶ, καὶ πρὸς Θεὸν ὡς στρούθια ἐν χερσὶ καταλιπόντες, τοὺς τυράννους γενναιότατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ Κόσμου φωστήρων ἀνέτειλε, Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνισμασι, διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανόσαντα αὐτοὺς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων. ἦχος δ'.

Τὸν τύραννον ἤσχηνας ἀνδριοφρόνως στερεῶς, εἰδοῖλα, κα-
τεπάτησας, καὶ τὰ ἐν βίῳ τερπνὰ, Μηναῖ πανμακάριστε·
ἐλληψας τοὺς στεφάνους διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔτρωχες κληρονομίαν
παρὰ τοῦ μόνου δεσπότου, διὸ ἐν παρηγοίᾳ Χριστοῦ, πρόσβουε,
σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπαιάνος ἀπόκρυφον.

Εἰς τὸν ὄρθρον καθίσματα εἰς τὴν α'. στιχολ.

Ταχὺ προκατάλαβε ἦχος δ'.

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνας τὸ ὀκυκλὸν τῆς ψυχῆς, ἀκτίαι ἀθλήσειως
φωταγωγαί τοὺς πιστοὺς, Μηναῖ δ' θαυμάσιος, ὅθεν τὴν παναγίαν
καὶ σεπτήν αὐτοῦ μνήμην, πιστεῖ ἐπιτελοῦντες ἐκδοήσωμεν, πάντες ὡς
ἔχων παρηγοίαν πρὸς Χριστὸν πρόσβουε μάρτυς σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα ταῖς ἐκείαις ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε
τῷ σὺ υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρία Πανάχραντε, λύσον τὰς περιστάσεις
τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ θρόνη Παρ-
θένη. τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἔτερον, Ὁ Ὑψωθῆς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τοὺς τῶν τριβῶλων σπαραγμοὺς ἐγκαρτερίας, καὶ τοῦ πυρός τὴν
χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρτυρικῶς ἠγώνισαι, Πανόλβια στέφος ἀμα-
ράντινον ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, τούτῳ, παριστάμενον σὺν ἀγγέλων χωρεί-
αις, ὃν ἐκδιώπει, σώζεσθαι ἡμᾶς Μηναῖ παμμάκαρ τοὺς πόθῳ ὑμνοῦν-
τας σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅσ' σιωπίζωμεν ἀεὶ Θεοτόκε τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ, σὺ προΐστασο κρεσθεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρήσατο ἐκ το-
σοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ ἀποστῶ-
μεν Δέσποινα ἐκ σοῦ σοὺς γὰρ δούλους σώξεις ἀεὶ ἐκ παντίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα. Ἐπισφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὕψει δ' Κύριος τῆς ἐκκλησίας, ἀληθῶς σὲ ἔθετο ὡς περ, ἀ-
στέρα φαινόν, φωταγωγοῦντα τοὺς ψάλλοντας, κλέος μαρτύρων
Μηναῖ παναοίδιμε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφροσύνης σήμερον ἡ οἰκομένη, ἐπληρώθη, ἅπασα, ἐν τῇ εὐσήμεφ ἑορτῇ τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα, αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιας.

Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου προκειμενον ἤχος δ'. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δαίου αὐτοῦ. Τὰ πάντα πνοή, Εὐαγγέλιον τοῦ δρθρου· ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν· Εἶπαν ὁ Κύριος τοῖς ἐκιοτοῦ μαθηταῖς προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. 'Ο Ν'. Δόξα ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. στχ. ἐλέησόν με ὁ Θεός· ἰδιόμελον ἤχον πλ. δ'. Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ συνελθόντες εὐφημήσομεν Μηνᾶν τὸν ἀήτητον μάρτυρα, οὗτος γὰρ τὴν ἐπίγειον στρατείαν ἀπόστατο, τὸ ἔπλον τοῦ σταυροῦ ἐνδυσάμενος, Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ τῆς ἀπεράντου βασίλει-
ας, τῶν οὐρανῶν ἠξιώθη ἀπολαβεῖν ὡς πιστὸς δοῦλος Θεοῦ. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ κύριε ἐλέησον 12. 'Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. 'Ο κανὼν τοῦ ἁγίου καὶ τῆς ἡμέρας. 'Ὁδὴ α'. ἤχος δ', Καταβασίαι 'Ἀνοξω τὸ στόμα μου.

Τιμῶντι τὴν μνήμην σου, καὶ τοὺς γενναίους ἀγῶνας σου, Μηνᾶ πα-
νασίδιμε, αἰγλην ἐξ ὕψους μοι, φωτοδότιδα, πεμφθῆναι ἐκδισώπει,
τὸ νέφος διέκουσαν τῆς ἀγνωσίας μου.

Ιδεῖν ἐφιέμενος, ἀθανάσιαν τὴν μέλλουσαν, θανεῖν τιμωρούμενος,
μάρτυς ἠγάπησας, τοῦ τὸν θάνατον, θανάτῳ καθελόντος, τὸ πάθος
μιμούμενος, Μηνᾶ μακάριε.

Μὴ φέρων αἰδίμε, Θεὸν δρᾶν ἐδριζόμενον, ἐμάκρυνας, ὄρεσιν ἐνδι-
αιτώμενος, καὶ πρὸς ἄθλησιν, σαυτὸν καὶ πρὸς ἀγῶνας, γυμνάζων
οὐς ἦνυσας, γνώμης στεροῦρητι.

Θεοτοκίον.

Ως ἐμψυχος τράπεζα, ἄρτον χωρεῖς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὡς
δάτος βαστάσασα, οὐ κατεπλέχθης τὸ πῦρ, καὶ
ὡς ἀμπελος ἀπότιστος ἐλαστάνεις τὸν δότρυον πανάμωμε, πόν
ἀγειώρητον.

'Ὁδὴ γ'

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα ἀλλ' ἐν σοὶ
τῇ τοῦ πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γὰρ ἐστὶν
ἅγιος πλὴν σοῦ φιλόνηρωπε.

Σεσοδημένος τοῖς πανσόφοις σου λόγοις ὁ τύραννος σὲ μα-
στίζει ἀπειδῶς, ὡμοῖς δουνεύροις οἰόμενος τούτοις κατα-
κάμπτειν σε, Μηνᾶ μακάριε.

Ενατινίζων νεεροῖς ὀρθόκλιμοῖς πρὸς τὸν Κύριον, τῆς σιρκὸς
τὰ δυσσχθῆ, δικσάνων δάρη ὑπέφερες γνώμης γενναϊό-
τητι, Μηνᾶ θαυμάσιε.

Μὴ δειλιάσας τῶν βασάνων τὸ λῖαν ἐπίπονον πνέων ζήλου
θεϊκοῦ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, κρᾶζων μὴ ζη-
τούμενος ἦλθον ἀτόκλητος.

Θεοτοκίον.

Αδου πυλῶν με ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς ἀνηγάγετο ξύλου δρώσει
 πονηρᾷ θανατωθέντα πανάμωμε θάνατον ἐκούσιον κατα-
 δεξάμενος.

Κάθισμα τοῦ μάρτυρος. Ἦχος πλ. δ' Τὴν σορίαν καὶ λόγον.

Ἦ τό πρὶν ἀγνωσίας σκότει δεινῷ κρατουμένη, θεόφρων
 Μάρτυς Μηνᾶ, Αἴγυπτος ἀνέτειλε σὲ φωστῆρα, Παγ-
 κόσμιον, ἀθάλας νύκτα συντόνωσ ἐλαύνοντα ταῖς βολίσι μάκαρ
 τῶν θείων ἀγῶνων σου· ὄθεν τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν σου ἡ-
 μέραν φαιδρῶς ἐορτάζοντες, ἐκτενῶς σοι κραυγάζοντες· ἀθλητῶν
 ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄ-
 φεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἅγιαν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ τὴν ψυχὴν μου παρθένε τὴν ταπεινὴν τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου
 τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον ποντουμένην τῷ
 κλύδωνι ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ φανείσαν ὑπέραντλον καὶ εἰς πυθμέ-
 να ἄδου πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε τῇ θερμῇ πρεσ-
 βείᾳ καὶ σῶσον παρέχουσα σὸν λιμένα τὸν εὐδίων ἵνα πιστεῖ
 κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων
 δοῦναι μοι, τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

ᾠδὴ δ'

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος ἐν νεφέλῃ κούφῃ
 ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος τῇ ἀκυράτῳ παλάμῃ καὶ διέ-
 σωσε τοὺς κραυγάζοντας· δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ραντισμῷ σου τῶν αἱμάτων κατεσβέσθησαν ἀνθρακες τῆς
 πολυθείας, φάλαγξ τῶν δαιμόνων δεθύθυσται, ἡ τοῦ
 Χριστοῦ ἐκκλησία κατηρδέυθη δὲ ἀθλοφόρε παμμάκαρ, Μηνᾶ
 ἀξιάχαστε.

Ἦ ἐν ζήλῳ ἀναρτήσει εἰκονίζεις τὸ πάθημα τοῦ σταυροῦ
 τὸν ἔρην, μάρτυς ὑπομένεις τοὺς ξεσμούς, προξενούντας
 σοι ἀπολαύσεις τὰς ἐν οὐρανοῖς γενναιότατε.

Θεοτοκίον

Σαρκωθέντα ἀπορρήτως τὸν Θεὸν ἀπεκύησας ἐκ τῶν σῶν αἰ-
 μάτων, ὄλκον ἑαυτῷ δωρησάμενον τὸν ἐν δυεῖ ταῖς οὐ-
 σίαις καὶ θελήσει γνωριζόμενον, θεοπρεπῶς ἀπειρόγαμε.

ᾠδὴ ε'

Ασεβείς εὐκ ὄφονται τὴν δόξαν σου Χριστέ, ἀλλ' ἡμεῖς σὲ μονογενὲς πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης θεότητος ἐκ νυκτός ὀρθίζοντες, ἀνυμνοῦμεν σε φιλόανθρωπε.

Μαρτυρίου ἡστραψας φαιδρῶ, μαρμαρυγαῖς ἀμαυρῶσας τὴν ζοφερὰν ἀύειαν πάνσοφε καὶ κατεφώτισας τῶν πιστῶν πληρώματα, ἀθλητὰ Μηνᾶ πανεύφημε.

Ηφανίσθη ἅπασα ἐπίνεια ἐχθρῶν τῇ στερρᾷ σου ὑπομονῇ **Η**ούλυμος οὐ μάλιστα οὐδὲ κατάφλεξις, εὐ τριβόλων κάκωσις σου τό πρόθυμον ἠμαύρωσεν.

Θεοτοκίον.

Νευργαῖ φθαρθέντα με τικτόμενος ἐκ σοῦ, ὑπὲρ φύσιν ὁ λυτρωτῆς παλαιᾶς κατάρας με ἐκλυτρωσάμενος, Θεομήτωρ ἄχραντε ὃν ἱκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦδὴ στ'

Εδόξασε προτυπῶν τὴν ταρῆν τὴν τριήμερον ὁ προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Παρίστασο πρό θεμάτων τυράννων κρινόμενος καὶ τὴν πλάνην στηλιτεύων Μηνᾶ πανκοῖδιμε· σεαυτὸν δὲ στήλην εὐσεβείας πιστοῖς παρεχόμενος.

Ιδρῶτι σου τῶν ἀφώνων τὴν πλάνην ἐξήρανας τῶν εἰδώλων σεαυτὸν δὲ ναὸν ὠκωδόμησας τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἄθλοφῶρε Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον τὰ ἀνίατα πάθη πανάμωμε τῆς ψυχῆς μου τῇ μετώπῃ τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀγαθὸν σωτήρα τὸν Χριστὸν τοῖς ἐν κόσμῳ κηύσεσα.

Κοντάκιον τοῦ μάρτυρος. Ἦχος δ'. ἐπιφάνης σήμερον,

Τῆς στρατίας ἤρπασε τῆς ἐπικύρου καὶ ἀφθάρτου ἰδοῖς σὲ ἀθλοφόρε κοινωνὸν Μηνᾶ Χριστοῦ ὁ Θεοῦ ἡμῶν. Ὁ τῶν μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος· ὁ οἶκος μεγάλης πρόξενος ἡμῖν ὑπάρχει θυμηδίας ἢ μνήμη τῶν μαρτύρων κατὰ πάντων ἀνδρείαν καὶ ἀριστείαν κατ' ἐχθρῶν ἐπιδεικνυμένη ἐν φαιδρᾷ καὶ προσηνεὶ ὁμολογίας χάριτι· δεῦτε ὅθι ἐν ταύτῃ φιλόστοι πάντες εὐφρανθῶμεν τῆς προσκαίρου εὐφροσύνης τὴν κοσιτίονα καὶ τελειοτέραν Μηνᾶ τοῦ ἀθλητοῦ τὴν μνήμην τελουῖντες καὶ λαμβάνοντες πάντων δῶρον τὴν λύσιν. Τούτων δὲ δωτῆρ Χριστοῦ ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ τῶν μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ ἐν τῷ Κοινασίῳ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγ. μάρτυρος Βικτωρος. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγ. μάρτυρος Βικεντίου διακόνου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίας προσβίαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν μαρτύρων Ὁδὴ Ζ'.

Ο διασώσας ἐν πυρὶ τοὺς ἄβραμαίους σου παῖδας καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδικῶς δικαίους ἐνήδραυσαν ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ,

Συναποβάλον ταῖς πληγαῖς σὺ τοὺς δερματίνουσ χειτῶνας τῆς ἁμαρτίας, καὶ στολὴν ἐνεδύσω μηκέτι παλαιώσαν δεχομένην μακάριε ἦν ἐξήφανεν ἡ χάρις ἐπιφανεῖσα.

Εχων ἀφθόνουσ δωρεὰς καὶ θαυματουργίας πηγᾶς τοῖς τῆν σεπτὴν σου ἑορτὴν ἐκτελοῦσι Μηνᾶ ἀξιόγαστε καὶ συμπαράττεις τοῖς ψάλλουσιν ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου ὃν εὐλογοῦσιν τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις βροτῶν τε συσιτήματα ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

Ὁδὴ Η'.

Ωράθης ὡς ἄστρος ἐν τῷ μέσῳ πυρᾶς ἀπτομένης ἐξωπόμενος θῦμα ὡς ἀμώμυτον τέλειον ὡς σφάγιον, ὡς ἱερεῖον ἔμψυχον ὀλοκαυτούμενος καὶ θείαν εὐωδίαν ἐκπέμπων ἦν Θεὸς ὁσφράνθη Μηνᾶ Θεοῦ θεράπων.

Συρόμενος μάρτυς καὶ τριβόλους δεξιῖσι κεντούμενος συνέτριψας κέντρα τοῦ ἀλάστορος ξίφῃ δὲ τεμνόμενος ὡς ἐν ἐκτάσει πίστεως ὀπλοῖς δίσκοις ἀνόμων κεφαλὰς ἀθλοφόρε μέλων εὐλογεῖτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λυθεῖς τῆς σαρκὸς πληγὴ τοῦ ξίφους στοργῇ συναδέδης τελειότερον μάρτυς τοῦ δεσπότου σου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον νῦν δὲ δρασ θεοῦμενος Μηνᾶ καὶ μέλπεις αὐτῷ τὸν Κύριον ἔμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οικεῖ ἐν γαστρὶ σου ὑπὲρ λόγον ὁ λόγῳ δημιουργήσας κτίσιν ἄπασαν βρέφος καθορᾶται δὲ σοῦ ἀποικιόμενος ὁ πρὸ αἰῶνων ἄχραντε ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθεῖς ὃν πᾶσα εὐλογεῖ καὶ δοξάζει κτίσις Θεοτόκε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

᾿Ωδή Θ΄

Γῆ σου γῦν τὸ σῶμα τὸ στερρόν μακάριε ἐναθλήσαν κατακάλυψε φέρει τὸ πνεῦμα οὐρανός δὲ σὺν πνεύμασι μαρτύρων γηθόμενον καὶ φαιδροτάτη δόξη λαμπόμενε, ὄθεν σὲ πάντες μακαρίζομεν.

Οικαίς μετ' ἀγγέλων ἐν φωτὶ ἰσάγγελον πολιτίαν ἀσπασάμενος βλέπεις τοῖς κεκαθαμένῳ Μηνᾷ τῆν τοῦ Κυρίου τερπνότητα πλουσίως ταῖς ἐκαύθαι λαμπόμενος φωτοχυσίας ἀξίγασαι.

Ιδὼν τὸν ποθοῦμενον Χριστὸν Γιανεύφημε ἀπολαύεις τῆς θεώσεως ἔσσης τοῦ πόθου ἐπερθάσας Μηνᾷ τῶν ἐφειῶν τὸ ἀκρότατον ἡμῶν δὲ μνημονεύεις τῶν πόθων σου μνήμην τελοῦντων τὴν πανίσρον,

Θεοτοκίον

Σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ἡμῖν ἐκύησας θεὸν λόγον μητροπάρθεν, κυρίως ὄθεν Θεοτόκον καρδία σὲ καὶ γλώσση κηρύττοντες φωνὴν σου τοῦ Γαβριὴλ προσφθεγγόμεθα· χαῖρε βοῶντες πάντων Δέσποινα.]

Ἐξαποστηλάριον τῶν μαρτύρων, Ὁ οὐρανῶν τοῖς ἄστροις.

Τοὺς οὐρανοὺς ἀστέρες κατακοσμοῦσιν οἰκίτριμων τὴν ἐκκλησίαν Μηνᾶς δὲ Βίκτωρ Βικέντιος κοσμεῖ καὶ στεφανίς δι' ὧν σῶσον ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας. (δύς).

Θεοτοκίον

Εν σοὶ πανάχαρις κόρη ἐθεωρήθησαν ὄντως αἱ τοῦ Κυρίου πορεῖαι καὶ τοὺς βρωτοὺς ὀδηγοῦσιν ἐνθα χωροῦται ἀγγέλων καὶ πάντων ἁγίων δῆμοι.

Εἰς τοὺς αἰῶνας Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Μηνᾷ παμμακάρισται τῶν ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα τῶν θεομῶς εὐφημούντων σε προστάτης γενόμενος ἐκ παντὸς κινδύνου πάσης ἀσθενείας ἐπιδρομᾶς ἀγαρηνῶν καὶ τεραυνίδος τάχος δίδωσον. Ὡς μάρτυς γὰρ ἀήττητος καὶ προσβευτής ἀκαταίσχυντος παρησίαν ὡς κέκτησω πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δρόμον ἐκτελέσαντα σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα ἀθλοφόρε μακάριε Χριστὸς ἐστεφάνωσε τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ τῆς δικαιοσύνης καὶ κατελάμπρυνε τὴν σὴν ὁμολογίαν Μηνᾷ Μακάριε δι' ὃ τὴν ἐπουράνιον γῦν βασιλείαν δεξάμενος τὸν σωτήρα δυσώπησον ὑπὲρ τῶν ἀνυμνοῦντων σε.

Ανθος ὠραιότατον, ἐν τῷ λιμῶνι ἐξήνθυσας, σὺ Μηνᾶ πανσεβά-
σμιε, τοῦ πνεύματος πέμποντα· θεῖαν εὐοδίαν καὶ τὰς δια-
νειάς εὐοδιάζοντα, πιστῶς τῶν αἰτησίως, μνήμην, τιμῶντων σου, τοῦς
ἄθλους τὰ παλαιίσματα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν. δι' ἧς φῶς τὸ ἀνέ-
σπερον ἐκληρόσω, γηθόμενος.

Λεῦτε φιλαθλοὶ τὴν τρισσυχὴ τῶν μαρτύρων τιμήσωμεν χορεΐαν,
Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα καὶ Βικέντιον, οὗ ἀΐματα ἔδωκαν, καὶ
ὠνήσαντο, τὴν αἰώνιον ζωὴν· διὸ καὶ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἔφευρε-
τῇ τῶν κακῶν· οὐ προκρίνομεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων· οὐ στρατευ-
όμεθα, βασιλεῖ θνητῷ γένει ἀλλὰ τῷ ζῶντι Βασιλεῖ στρατευόμεθα,
τῷ ἀεὶ ζῶντι τοῖς πιστοῖς· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἄν ἀπεθάνει ζήσεται.

Δόξα. ἦχος. πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι τὸν ὕμνον, καὶ κροτήσωμεν ἐν ἄσμασιν,
καὶ τερπόμενοι μελωδίσσωμεν τῇ χαρμῶσυνῃ πανηγύρει, τοῦ
ἀθλοφόρου Μηνᾶ, ἄθληται καὶ φιλομάρτυρες, συνέλθετε, καὶ τὸν ἀ-
θλοφόρον κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις. Πανδοχεῖ ἐλέγξαντα, κακουργίαν γε-
νομένην, πρὶν καὶ ἐμπόρῳ φιλανθρώπως ἀναστήσαντι. Μαρτύρων οἱ φι-
λέορτοι, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπίπλην, συνελθόντες, εὐφρομήσωμεν· οἱ ἐν κιν-
δύνοισι τὸν λυτρωτὴν, οἱ ἐν πενίᾳ τὸν εὐχόμενον, οἱ ἐν θλίψεσι τὴν χαρμα-
νίην, οἱ ἐν ἀσθενείαις τὴν ῥῶσιν, οἱ ἐν πάθει τὴν θεραπείαν, τὸν πάν-
τας τοῦς δεομένους, εἰσακούοντα, μέγιστον στρατιώτην ἐγκωμιάζοντες
οὕτως εἶπομεν· ἀθλητῶν φωστὴρ Μηνᾶ καμφεστέρα, ἐξελοῦ ἡμᾶς
ἐκ πανταίης ἀνάγκης καὶ σώσον τοῦς δούλους σου ταῖς ἰκαισίαις σου.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Ἄπόστολος. Κυριακὴ ΙΕ'

Εὐαγγέλιον τῆς λειτουργίας, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Εἶπεν ὁ Κύριος
τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ. ΘΕΩ. ΔΟΞΩ.

ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ

ΒΙΟΣ - ΘΑΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΗΝΑ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ

- ΛΑΡΝΑΚΑ -

Ἡ Ἱερά Μονή Ἀγίου Μηνᾶ εἶναι στήν Ἐπαρχία τῆς Λάρνακας, μεταξύ τῶν χωριῶν Βάβλας καί Κάτω Δρυός

Ἀσφαλτόδρομος ὁδηγεῖ μέχρι τῆς Μονῆς ἀπό τοὺς σταθμοὺς Σκαρίνου ἢ Χοιροκοιτίας.

Ἡ Μονή αὐτή, πιθανόν κτίσμα τῆς μέσης Τουρκοκρατίας εἶχαν ἀνακαινισθῆ τὸ 1754 - 1757. Ἔχει ἐξαιρετο ξυλόγλυπτο τέμπλο μέ δυό μεγάλες τοιχογραφίες στά πλάγια, τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ καί τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ τρέχοντος αἰῶνος ἦταν Μονή ἀνδρική, ἐγκατελήφθη ὅμως ἀπό ἔλλειψι προσωπικοῦ. Τὸ 1965 ἀνεσυστήθη ὡς Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή ἀπό τὴν Μητρόπολιν Κιτίου, κατόπιν ἀόκνων προσπαθειῶν τοῦ προστάτου τῆς Μονῆς καί πνευματικοῦ πατέρα της, Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. κ. Καλλινίκου.

Σήμερα μονάζουν σ' αὐτὴν δέκα μοναχές πού μέ τὴν καθηγουμένην Παρθενίαν ἀσχολοῦνται μέ τὴν Βυζαντινὴν ἀγιογραφίαν, τὴν κηπουρικὴν καί τὴν μελισσοκομίαν.

Στὴ Μονή διαμένει ὡς μόνιμος Θεολόγος καί πνευματικός, ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης Λεόντιος Χ' Κώστας. Τελεῖται τακτικά θεία λειτουργία. Τὶς Κυριακὲς καί τὶς ἐπίσημες γιορτὲς ὑπάρχει καί Θεῖον κήρυγμα.

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιος Μηνᾶς. Τοιχογραφία πού βρίσκεται στὴ Μονή τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ Λάρνακας.

σου. Νά, είσαι σχεδόν γέρος. Μή φέρνεσαι λοιπόν άνόητα, καταφρονώντας τή γλυκεια ζωή και προτιμώντας τὸ θάνατο. Σκέψου σάν φρόνιμος άνθρωπος κι' έλα νά επικοινωνήσης μαζί μας. "Αν μᾶς ακούσης, θά έχης τήν πρώτη σου θέσι. Καί οί θεοί, πού τούς ύβρισεις χθές, θά σε συγχωρήσουν. Έπίσης ὁ βασιλεύς θά σε τιμήση.

Στά λόγια αὐτά τοῦ ηγεμόνος ἐγέλασεν ὁ Ἅγιος καί τοῦ εἶπε:

— Δέν ὑπάρχει, ὦ ηγεμόν, κανένα πρόγμα πού μπορεῖ νά με κάμη ν' αλλάξω γνώμη. Κανένα βασανιστήριο δέ μπορεῖ νά με χωρίση ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κι' ἄν θέλῃς νά τὸ δοκιμάσης στήν πράξη, βάλε σ' ἐνέργεια ὅποιαν παιδεύσι θέλεις, ἐγὼ δέ θά σοῦ χρωστῶ γι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνη!

Ὁ Πύρρος, ἔξω φρενῶν γιά τήν πρόκλησι, προστάζει τοὺς στρατιῶτες:

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν μιαιφόν καί τανῦστε τον στή γῆ στά τέσσερα. Καί πάρτε θούνητρα νοπιά καί κτυπάτε τον ἀλύπητα, ὥσπου ν' ἀπολαύση ἐκεῖνο πού ζητᾶ.

Οἱ στρατιῶτες ἔβαλαν εὐθύς τὸ ἔργο μπροστά. Ὁ Ἅγιος ὁμως ἔδειξε τέτοιαν καρτερία καί ὑπομονή, πού νόμιζε κανεὶς πὼς κάποιος ἄλλος ἐτιμωρεῖτο κι' ὄχι ἐκεῖνος. Ἔδειχνε ὅτι με τήν παιδεύσι μᾶλλον εὐφραινόταν. Κουρασμένοι οἱ στρατιῶτες μεταλλάχτηκαν ἔνδ' ἑνὸς φορέως, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Φανέρωσεν ὁ Ἅγιος τέτοιαν ἀνδρεία, πού ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐθαύμασαν.

Κάποιος στρατιώτης, φίλος τοῦ Ἁγίου, Πηγάσιος τὸ ὄνομά του, βλέποντας κάποια στιγμή πὼς τὸ σῶμα τοῦ Μηνᾶ ἐπρόκειτο νά διασκορπιστῆ ἀπὸ τίς πληγές, πήγε με λύπη καί τὸν παρακάλεισε:

— Δέ βλέπεις, καημένε, πὼς ἔχεις σχεδόν διαλυθῆ; Οἱ σάρκες σου κολλοῦνε στά λουριά καί σέ λίγη ὥρα θά πεθάνῃς ἀδικα. Πές μόνο με τὰ χεῖλη πὼς θυσιάζεις. Ὁ Θεός σου, πού γνωρίζει τήν καρδιά σου, δέ θά σοῦ τὸ καταλογίση γιά πταῖσμα. Δέ θά τὸ κάνῃς με τὴ θέλησί σου, ἀλλὰ μόνο γιά τίς ἀφόρητες πληγές.

Μόλις ἤκουσε τὰ λόγια αὐτά ὁ Ἅγιος, τὸν κοίταξε με βλέμμα αὐστηρό καί εἶπε:

— Ἀπόστιθε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν! (3) Φύγε ἀπὸ σιμά μου, ἐχθρὸ τῆς ἀληθείας καί ὄχι φίλε μου! Ἐγὼ στὸ Θεό μου μόνο θυσίασα καί σ' Αὐτὸν μόνο θά θυσιάξω, πού εἶναι βοηθός μου καί ρύστης μου. Ὅσο δέ γιά τίς πληγές πού λαμβάνω, με βοηθᾶ νά τίς ὑπομένω με χαρὰ καί τρυφή.

Βλέποντας ὅλα αὐτά ὁ Πύρρος, ἐπρόσταξε νά τὸν δέσουν ψηλά, τενωμένον ὄρθιο σὲ ξύλο, καί με σιδερένα νύχια νά ξύνουν τὸ σῶμα του, ὥσπου νά φανοῦν τὰ ἐντόσθιά του. Καί ἀφοῦ ἐκτελέστηκε ἡ διαταγή

(3) Ψαλμός 6, 9.

του, ὁ θηριώνυμος ἡγεμὼν ἐμπαίζοντας τὸν Ἅγιο τοῦ εἶπε :

— Ἐγνώρισες τώρα, Μηνᾶ, λίγην παιδεύσει στὸ σῶμα σου γιὰ νὰ φρονιμέψης ἢ θέλεις ἀκόμη νὰ προσθέσουμε κι' ἄλλην τιμωρία, γιὰ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασί σου;

Ἄγιος τότε τοῦ ἀπάντησε :

— Ὡ ἀνόητε, ποὺ θαρροεῖς πὼς θὰ μοῦ μεταβάλῃς τὴν πίστι μὲ τέτοια παιγνίδια! Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς κανένα μαρτύριο δὲ μπορεῖ νὰ σαλεύσῃ τὴν ὁμολογία μου στὸ Χριστό.

Τότε ὁ Πύρρος διέταξε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν ξένουν περισσότερο. Ταυτόχρονα ἔλεγε στὸν Ἅγιο :

— Ἄφησε, Μηνᾶ, τὴν κακὴν ἐπιμονὴ καὶ ὑποτάξου στῇ διαταγῇ τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορα Μαξιμιανοῦ.

Ἄγιος τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Ἐπειδὴ ἀγνοεῖς ποιὸς εἶναι ὁ βασιλιάς ποὺ πιστεύω, γι' αὐτὸ μὲ παροτρύνεις νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ καὶ νὰ ὑποταχθῶ σὲ φθαρτὸν ἐγκόσμιον βασιλέα. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀρνούμαι τὸν ἀληθινὸν βασιλέα, ποὺ χαρίζει ζωὴν καὶ πνοὴν σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς καὶ δίνει καὶ στοὺς βασιλεῖς τὴν ἐξουσία.

Βλέποντας ὁ Πύρρος τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ἁγίου, ἠθέλησε νὰ τὸν προσελκύσῃ στὸ μέρος του μὲ τέχνασμα. Προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὰ λεγόμενα τοῦ Ἁγίου, εἶπε :

— Καὶ ποιὸς, Μηνᾶ, εἶναι αὐτὸς ποὺ δίνει ἐξουσία στοὺς βασιλεῖς καὶ εἶναι ὁ ἴδιος βασιλιάς ὅλης τῆς κτίσεως;

Σ' αὐτὸ ὁ Ἅγιος ἀπάντησε :

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἀθάνατος καὶ σ' Αὐτὸν ὑποτάσσονται ὅ,τι ὑπάρχει στὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Ἄγιος τότε προσέθεσε :

— Καὶ δὲν ξέρεις, Μηνᾶ, πὼς γιὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ ποὺ πρόφερες, θυμῶνον οἱ βασιλεῖς καὶ προστάζουν νὰ σᾶς τιμωροῦμε ἀλύπητα;

Ἄγιος ἀποκρίθηκε :

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει οὔτε μὲ στενοχωρεῖ ἂν θυμῶνον οἱ βασιλεῖς. Ἐγὼ ἓνα σκοπὸν ἔχω: Νὰ πεθάνω σ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία. Ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε θλίψις, οὔτε διωγμὸς, οὔτε λύπη, οὔτε γυμνότης, οὔτε κίνδυνος, οὔτε μάχαιρα (4).

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἁγίου ἡ ἀγανάκτησι τοῦ τυράννου ἐκρουφώθηκε. Ἐδῶσε ἀμέσως προσταγὴν στοὺς βασανιστὰς στρατιῶτες νὰ πάρουν

(4) Ρωμαίους 8, 38.

τρίχινους σάικους και να τρίβουν μ' αυτούς δυνατά τὸ ἐξεσμένο κομὶ τοῦ Ἁγίου. Ἐκεῖνος ὁμως ἄκαμπτος μολαταῦτα, τοὺς ἔλεγε:

— Σήμερα ξεντύνομαι τὸν δερμάτινο χιτῶνα τῆς ἁμαρτίας και ντύνομαι τὸ φωτεινὸν ἔνδυμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Βλέποντας ὁ δικαστῆς πὼς οὔτε μὲ τὸ βασανιστήριο ἐκεῖνο δὲ μπόρεσε νὰ λυγίσῃ τὸν Ἅγιο, ἐπρόσταξε ν' ἀνάψουν λαμπάδες και νὰ καίουν μ' αὐτὲς γύρω τὸ σῶμα του. Πάλι ὁμως δὲν κατώρθωσε τίποτε. Ὁ Ἅγιος ἐθεωροῦσε παιγνίδι και τὸ βασανιστήριο αὐτὸ και τοὺς ἐχλεύαζε:

— Ἔχω τὸν Χριστὸ μου βοηθό, πού μᾶς παρήγγειλε νὰ μὴ φοβούμεθα ἐκείνους πού μᾶς κομματιάζουν τὸ σῶμα, μὰ τὴν ψυχὴ μας δὲ μποροῦν νὰ δλιάφουν.

Σὰν εἶδε ὁ Πύρρος πὼς μὲ κανένα μέσο δὲ μποροῦσε νὰ δαμιάσῃ τὸν Ἅγιο, ἐπρόσταξε νὰ τὸν κατεθάσουν ἀπὸ τὸ ξύλο και νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐμπρὸς του. Τότε τοῦ εἶπε:

— Πῆς μου, Μηνᾶ, πού ἀπέκτησες ὄλην αὐτὴ τὴν σοφία, ν' ἀποκρίνεσαι στὸ κίχεται μὲ τόσην ἐτοιμότητα, ἐσὺ ἕνας τραχὺς στρατιώτης, συνηθισμένος μόνο πολέμους και φόνους;

Φωτιζόμενος ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ὁ Θεὸς μου, ἡ μόνη ἀληθινὴ σοφία, μὲ φώτισεν, ὦ δικαστά, νὰ ἐλέγχω τὴν ἀθωότητά σας. Αὐτὸς μὲ δίδαξεν ἔτσι. «Ὅταν πηγαίνετε μπροστὰ σὲ βασιλεῖς και ἡγεμόνες ἐξαιτίας μου, μὴ μεριμνᾶτε πὼς ἢ τί θὰ μιλήσετε. Ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ σᾶς δοθῇ σοφία, πού δὲ θὰ μποροῦν ν' ἀντιμιλήσουν ἢ ν' ἀντισταθοῦν οἱ ἐναντίοι σας» (5).

Ὁ ἡγεμόνας ρώτησε:

— Ἦξερε ὁ Χριστὸς σας ὅτι ἐμέλλετε νὰ τιμαζηθῆτε ἀπὸ μᾶς;

Ἀπάντησε τοῦ Ἁγίου.

— Βέβαια τὸ γνῶριζε, γιατί εἶναι παντογνώστης. Γνωρίζει τὰ πάντα πού μέλλουν νὰ συμβοῦν.

Μὴ μπορώντας ὁ δικαστῆς νὰ τὸν ἀποστομάσῃ μὲ κανένα τρόπο, τοῦ εἶπε:

— Ἄσε, Μηνᾶ, τίς μωρολογίες και περιττολογίες, και διάλεξε ἕνα ἀπ' τὰ δύο. Τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ σου ἢ τὴ δικὴ μας συναστροφὴ.

Ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπήντησε μεμῶς.

— Μὲ τὸν Χριστὸ μου ἴμιον, εἶμαι και πάντοτε θὰ εἶμαι.

Ὁ Πύρρος τότε πρόσθεσε:

— Λυποῦμαι, Μηνᾶ, νὰ σὲ θανατώσω, γιατί μοῦ φαίνεται καλὸς ἄν-

(5) Λουκᾶ 21, 15.

θρωπος. Σου παραχωρῶ μιάν ὥρα ἄδεια, νά σκεφτῆς καλύτερα τὸ συμφέρο σου.

Ὁ Ἅγιος ὁμως τὸν ἀντίκοιπε.

— Καὶ δέκα χρόνια νά μου ὀρίσης, δικαστά, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη. Τοῦτο μόνον γνώριξε. Θά κηρύττω πάντα τὸν Χριστὸ μου Θεὸν ἀληθινό, τοὺς δὲ δικούσ σου θεοὺς θά ὀνομάζω, ὅπως καὶ πράγματι εἶναι, ξύλα ζωφά, ἀναίσθητα καὶ δαίμονες ἀκάθαρτους!

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἁγίου ὁ Πύρρος ἐθύμωσε πολὺ. Καὶ πρόσταξε, ἀφοῦ εἴπουν στὴ γῆ τριβόλια σιδερένια, νά σύρουν τὸν Ἅγιο ἐπάνω τους γυμνόν, ἐπὶ ἀροετὴν ὥρα. Ὁ τρισόλβιος Μηνᾶς ἀνθεξε καὶ τὸ μαρτύριο ὑβρίζοντας τοὺς θεοὺς των. Ὁ ἡγεμὼν, θυμώνοντας ἀκόμη περισσότερο, διέταξε νά τὸν κτυποῦν μὲ βέργες ἀγκαθερῆς στὸν τράχηλο, ἄλλοι δὲ νά τὸν μπαταίζουν δυνατὰ στὸ πρόσωπο καὶ νά τοῦ λένε:

— Τίμα τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς:

Ὁ Ἅγιος ὡστόσο, παρόλα αὐτὰ, ἔχαιρε ψάλλοντας:

— Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον Σου ἠγάπησα (6).

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἡγεμόνος, ὀνομαζόμενος Ἡλιόδωρος, θέλοντας νά φανῆ εὐάρεστος σ' αὐτόν, τὸν συμβούλευσε:

— Κύριέ μου, γνώριξε πὼς αὐτὸ τὸ μαρτὸν γένος τῶν Χριστιανῶν εἶναι πολὺ φιλόνητο καὶ ἰσχυρογνώμον. Μὲ τίποτα δὲν καταπαίδηται. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπ' αὐτόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νά διατάξης νά τὸν ἀποκεφαλίσουν κι' ἔτσι νά λάβῃ τὸ τέλος ποῦ τοῦ ἀρομῶζει.

Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ δικαστῆς καὶ πιστοποιώντας τὸ ἀμετάθετο τῆς γνώμης τοῦ Ἁγίου, ἔγραψεν ἔτσι τὴν ἀπόφασιν:

Μηνᾶν τὸν Αἰγύπτιο, ποὺ ὑβρίσει τοὺς μεγάλους θεοὺς, προστάξω νά ἀποκεφαλίστῃ.

Ὅταν κοινοποιήθηκε ἡ ἀπόφασιν, πολλοὶ φίλοι τοῦ Μηνᾶ προσέτρεξαν μὲ λύπη καὶ τὸν παρακαλοῦσαν:

— Μὴ μᾶς καταφρονήσης, Μηνᾶ! Θυμήσου τοὺς φίλους, τοὺς δικούσ σου καὶ τὸ ἀξίωμα σου. Μὴ περιφρονήσης τὴ γλυκειάν αὐτὴ ζωὴ, προτιμώντας τὸν θάνατο. Μετανόησε, γιὰ νά σὲ ἔχουμε ξανά καύχημά μας.

Αὐτὰ καὶ περισσότερα ἔλεγον στὸν Ἅγιο οἱ στρατιῶτες, παλιοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι του, προσπαθώντας νά μεταβάλουν κατὰ τὴν ἔσχατη στιγμή τὴ γνώμην του. Ὁ Ἅγιος ὁμως, θεωρώντας τίς προτροπῆς αὐτῆς δαιμονικῆς καὶ σὰ φιδιοῦ φαρμάκι, τοὺς κατακεραύνωσε αὐστηρὰ μὲ τέτοια λόγια:

— Φύγετε ἀπὸ μπροστὰ μου, θεομάχοι! Συνεπιθῆτε μᾶλλον οἱ ἴδιοι καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων. Ἡ πρόσκαιρος ζωὴ σὲ λίγο παρέρχεται καὶ θά κληρονομήσετε αἰώνιον κόλασιν, σεῖς, οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ ἀρχοντέσ σας.

(6) Ψαλμὸς 118, 113.

Βλέποντας οί στρατιῶτες πῶς ἦταν ἀδύνατο νά τόν μεταπέισουν, τόν ἀδήγησαν ἔξω ἀπό τήν πόλι, γιά νά τόν ἀποκεφαλίσουν. Στήν πορεία ὁ Ἅγιος πρόσεξε μερικούς φίλους του Κρυπτοχριστιανούς και τοὺς ἐξέφρασε μυστικά τήν ἐπιθυμία του. Μετά τόν ἀποκεφαλισμό του, νά παραλάβουν τὸ σῶμα του και νά τὸ μεταφέρουν στήν πατρίδα του τὴν Αἴγυπτο.

Μόλις ἔφτασαν στὸν τόπο τῆς καταδίκης, ὁ Ἅγιος ἤρπασε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ και προσευχήθηκε λέγοντας:

— Δέσποτα Θεέ μου, Σέ εὐχαριστῶ πού με καταξίωσες νά γίνω κοινωνὸς τῶν παθημάτων Σου. Σ' εὐχαριστῶ πού δὲν ἐπέτρεψες νά με κερδίουν οί ἀντίχριστοι, ἀλλὰ με φύλαξες ὡς τὸ τέλος σταθερὸν στήν ὁμολογία Σου. Τώρα, Σέ παρακαλῶ, παράλαβε τήν ψυχή μου και καταξίωσέ με στήν βασιλεία Σου τὴν ἐπουράνιο. Και παραχώρησέ μου χάριν, νά βοηθῶ ἐξ ὀνόματός Σου ὅσους θά με ἐπικαλοῦνται.

Αὐτὰ ἀφοῦ εἶπεν ὁ Ἅγιος, ἐγονάτισε και ὁ δῆμιος τοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλή. Ἦταν ἡ 11η Νοεμβρίου.

Μετά τόν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Ἁγίου, οί εἰδωλολάτρεις ἐπῆραν τὴν κεφαλή και τὸ ὑπόλοιπο σῶμα και τὰ ἔρριξαν στή φωτιά. Ἡ ψυχή τοῦ Ἁγίου μετέθῃ εἰς τόπους φωτεινοῦς, εἰς τόπους ἀναπαύσεως, εἰς χεῖρας τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Τὸ δὲ ἅγιον και τίμιον σῶμα του, ἀφοῦ παρεδόθη στή φωτιά, ἄλλο μὲν κατεκῆ ἄλλο δὲ ἀπέμεινε. Τὸ τελευταῖον αὐτό, σύμφωνα με τὴν ἐντολή του, τὸ παρέλαβαν φίλοι του Κρυπτοχριστιανοί και ἀφοῦ τὸ τύλιξαν με ὀδόνια και μύρα, τὸ μετέφεραν στήν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἅγιος ἔλαβε χάριν ἀπὸ τὸν Κύριο νά ἐπιτελῇ ἐξαισία θαύματα. Ἀπ' αὐτὰ ἀναγράφουμε μερικά γιά ψυχικὴν ὠφέλεια τῶν ἀναγνωστῶν.

**

**

**

ΚΑΠΟΙΟΣ Χριστιανὸς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, μεταβαίνοντας στήν πανήγυρι τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, κατέλυσε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο. Ὁ ξενοδόχος, πού τὸν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε χρήματα μαζί του, ἐσηκώθη κατὰ τὰ μεσάνυχτα και τὸν σκότωσε. Ἐπειτα, ἀφοῦ κοιμάτισε τὰ μέλη του, τὰ ἔβαλε σ' ἓνα ζεμπύλι και τὰ ἐκρέμασε, ἀναμένοντας νά ξημερώσῃ, γιά νά τὰ ἐξαφανίσῃ.

Ἐνῶ ὁμοῦς ὁ φονιάς θροισκόταν σὲ ἀγωνία και μέριμνα, πῶς, πού και πότε νά ἐξαφανίσῃ τὰ μέλη τοῦ σκοτωμένου χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς, νάσου και τοῦ παρουσιάξεται ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ὡς στρατιώτης καβαλλάρης και τὸν ρωτᾷ τί ἐγένεν ὁ ξένος πού κατέλυσε στὸ πανδοχεῖο του τὴ νύκτα. Ὁ ξενοδόχος προσποιεῖται παντελῆ ἄγνοια. Τότε ὁ Ἅγιος καταβαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄλογο μπῆκε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς οἰκίας και πῆγε ἴσια πρὸς τὸ ζεμπύλι. Ἀφοῦ τὸ κατέβασε, κοιτάξῃ με ἄγριο βλέμμα τὸν φονιά και τοῦ εἶπε.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

Ἐντρομος ὁ ξενοδόχος ἔμεινε ἄφωνος καὶ ρίχτηκε σάν πτώμα ἐλεεινὸ στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ συνήροσε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σκοτωμένου, προσευχήθηκε καὶ τὸν ἀνέστησε.

Ὁ νεκρὸς σηκωμένος σάν ἀπὸ ὕπνο βαθύ, θυμήθηκε ὅσα ἔπαθε ἀπὸ τὸν ξενοδόχο. Ἐδόξασε τὸν Θεὸ πού τὸν ἀνεζώωσε κι' ἐπροσκυνοῦσε εὐχαριστώντας τὸν φαινόμενο στρατιώτη, σάν αἰτία τῆς ἀναστάσεώς του. Ἀφοῦ σηκώθηκε στὰ πόδια του καὶ ὁ φονιάς, ὁ Ἅγιος τοῦ πῆρε τὰ κλεμμένα χρήματα καὶ δίνοντάς τα πίσω στὸν ἀναστημένο, τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, ἀδελφέ, στὸ ταξίδι σου.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν φονιά, τὸν ἔδειρε ὅπως τοῦ ἄξιζε. Ἐκεῖνος, πεσμένος στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου, τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσει. Τελικὰ ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ τὸν ἐνουθέτησε ἀρκετὰ, τὸν ἐσυγχώρησε. Προσευχήθηκεν ἐπὶ τόπου ἐκεῖ γιὰ λογαριασμὸ του, ἀνέβη ὕστερα στὸ ἄλογο κι' ἔγινε ἀφαντος. Τότε ἀντελήφθη ὁ ξενοδόχος πὼς ἦταν ὁ Ἅγιος Μηνῆς, στὸ πανηγύρι τοῦ ὁποῦ πῆγαινε νὰ προσκυνήσει ὁ ξένος.

*

*

*

ΚΑΠΟΙΟΣ πλούσιος Χριστιανὸς ὑποσχέθηκε νὰ κάμῃ δίσκον ἀσημένιο στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου. Πῆγε λοιπὸν σ' ἓνα χρυσοχό καὶ παρήγγειλε νὰ τοῦ κατασκευάσῃ δυὸ δίσκους. Στὸν ἓνα νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ στὸν ἄλλο τὸ δικό του. Ὅταν κατασκευάστηκαν οἱ δίσκοι, βλέποντας ὁ δωρητὴς ὅτι ὁ δίσκος τοῦ Ἁγίου ἦταν λαμπρότερος καὶ ὠραιότερος ἀπὸ τὸν δικό του, τὸν κράτησε γιὰ λογαριασμὸ του καὶ παράδωσε στὴν ἐκκλησία τὸν ἄλλο. Ταξιδεύοντας κάποτε μὲ πλοῖο, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε στὴν τράπεζα τὸν δίσκο μὲ τὴν ἐπιγραφή τοῦ Ἁγίου γεμάτον φαγητά. Ἐκεῖνος δὲ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ δίσκου χωρὶς καμὴν εὐλάβεια.

Ὅταν ἐσηκώθη ἡ τράπεζα, πῆρε ὁ ὑπηρέτης τὸν δίσκο γιὰ νὰ τὸν πλύνῃ στὴ θάλασσα. Τυχαῖα ὁμως τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ βούλιαξε στὸ βυθό. Τρόμαξε τότε ὁ ὑπηρέτης καὶ θέλοντας νὰ τὸν συγχωρήσει, ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' αὐτός. Ὁ κύριός του, βλέποντας αὐτὰ, ἐλεεινολογοῦσε τὸν ἑαυτὸ του κι' ἔλεγε:

— Ἀλλοίμονο, σ' ἐμὲ τὸν ἄθλιο! Γιατί μὲ τὸ νὰ ἐπιθυμήσω τὸν δίσκο τοῦ Ἁγίου, ἔχασα μὲ τὸν δίσκο καὶ τὸν δούλο μου. Ἀλλὰ ὑπόσχομαι, Θεέ μου, ὅτι ἂν θρῶ ἔστω καὶ τὸ λείψανο τοῦ δούλου μου, θὰ δώσω στὸν Ἅγιο καὶ τὴν ἀξία τοῦ δίσκου, πού βούλιαξε στὴ θάλασσα.

Ἀφοῦ βγῆκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ πλοιάριο, περιέμενε στὴν ἀκρογιαλιά νὰ δῇ ἐκθραζόμενο τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ δούλου του. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! Βλέπει ξαφνικὰ τὸν δούλο του νὰ βγαίνει ζωντανὸς ἀπὸ τὴ θάλασσα, κρατώντας στὰ χέρια του καὶ τὸν δίσκο τοῦ Ἁγίου. Ὅσοι βρισκόνταν μέσα στὸ πλοῖο, βγῆκαν ἔξω ὅλοι μονομιᾶς καὶ βλέποντας τὸν δούλο μὲ τὸν δίσκο στὰ χέρια του ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεό. Συγχρόνως δὲ ρωτοῦσαν καὶ τὸν δούλο μὲ τί τρόπο ἐσώθη ἀπὸ τὴν

θάλασσα. Κι' ὁ δοῦλος τοὺς διηγῆθηκε τὰ ἑξῆς:

» Εὐθύς πού ἔπεσα στὴ θάλασσα, παρουσιάστηκαν μπροστά μου τρεῖς ἄνθρωποι ὡραῖοι κατὰ τὴν ὄψιν. Ὁ μεγαλύτερός των στὴν ἡλικία ἦταν ντυμένος στὰ στρατιωτικά, ὁ δεύτερος ἦταν ὁμορφος νέος κι' ὁ τρίτος διάκονος. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι μὲ πήραν ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης καὶ περπατώντας μαζί μου χτές καὶ σήμερα, ἐφθάσαμεν ἕως ἐδῶ.

Τὸ θαῦμα διαφημίστηκε παντοῦ καὶ ἐξαιτίας του δοξάζεται μέχρι σήμερα ὁ Χριστός, πού τιμᾷ κατὰ τέτοιον τρόπο τοὺς Ἁγίους Του. Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι πού ἔσωσαν τὸν ὑπηρέτη ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης ἦσαν: ὁ μεγαλύτερος κατὰ τὴν ἡλικία ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ὁ ὁμορφος νέος ὁ Ἅγιος Βίτζωφ καὶ ὁ διάκονος ὁ Ἅγιος Βικέντιος. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἐορτάζονται κι' οἱ τρεῖς τὴν ἴδια μέρα, στίς 11 Νοεμβρίου, τὴ μέρα πού μαρτύρησαν. Ὁ Ἅγιος Βίτζωφ μαρτύρησε τὸ 160μ.Χ., ὁ Βικέντιος τὸ 235, καὶ ὁ Μηνᾶς τὸ 296.

*

*

*

ΜΙΑ γυναίκα πού πήγαινε στὸ προσκύνημα τοῦ Ἁγίου, ἐκδιαζόταν στὸ δρόμο ἀπὸ κάποιον γιὰ αἰσχρὴ πράξι. Τότε ἐκείνη ἐπεκαλέστηκε τὸν Ἅγιο νὰ τὴν συνδράμη. Καὶ ὁ Ἅγιος δὲν τὴν παρέδλεψε. Καὶ τὴν ἴδιαν ἐφύλαξε καθαρὴν καὶ ἀμόλυντη, καὶ τὸν ἐκδιαστήν ἐτιμώρησε καὶ διεπόμπευσε.

Ὁ ἐκδιαστής, ἀφοῦ ἔδεσε τὸ ἄλογο στὸ πόδι του, ἐπροσπαθοῦσε νὰ διῶσῃ τὴ γυναίκα. Τὸ ἄλογο ὁμῶς ἐξαγριώθηκε κατὰ τοῦ κυρίου του κι' ἔτρεγε μανιασμένο, σέροντας ξοπίσω του καὶ κείνον κατὰ γῆς. Δὲν σταμάτησε δὲ, παρὰ μόνον σὰν ἔφτασε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου. Ἀπέξω ἐκεῖ ἐχρημέτιζε δυνατὰ. Πολλοὶ ἄνθρωποι πού βρισκόνταν ἐκεῖ γιὰ τὴ γιορτὴ, ἀκούοντας τὸ ἐπίμονο χρεμέτισμα τοῦ ἀλόγου βγῆκαν ἔξω νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Πήγαιναν δὲ πρὸς τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἄλλο πολὺ πλῆθος Χριστιανῶν.

Βλέποντας ὁ ἐλεεινὸς ἐκδιαστής τὴ συνάθροιση τόσο λαοῦ καὶ φοβούμενος μὴν πάθει μεγαλύτερο κακὸ ἀπὸ τὸ ἄλογο, πού ἦταν ἀκόμη ἐξαγριωμένο, ἐξομολογήθηκε τὴν ἁμαρτία του μπροστά σὲ ὄλους. Εὐθύς τότε ἠσύχασε καὶ τὸ ἄλογο καὶ στάθηκε μὲ ἡμερότητα. Ἀφοῦ ἔλυσε τότε τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ ἄλογο, μπῆκε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου καὶ ἀφοῦ πρόσπεσε στὴν ἁγίαν εἰκόνα του, παρεκάλει νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ἄλλοτε νὰ κέσῃ σὲ παρόμοιον πειρασμό.

*

*

*

ΑΛΛΟΤΕ πάλι παρέμειναν στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου ἕνας κουτσός, μιὰ ἀλαλι γυναίκα κι' ἄλλοι πολλοὶ ἀσθενεῖς, γιὰ νὰ πάρουν γιατροειά ἀπὸ τὸν Ἅγιο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ὄλοι οἱ ἀρρωστοὶ κοιμόνταν, παρουσιάστηκε ὁ Ἅγιος στὸν κουτσὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε τώρα, πού εἶναι ἡσυχία, πιάσε τὸ ἐπανωφόρι τῆς ἀλαλῆς γυναίκας καὶ θὰ γιατρευτῆς.

"Έτσι έκαμε ο κουτσός. Πήγε σιγά - σιγά και άρπαξέσε το επανωφόρι τής βουβής. Έκείνη όμως ταράχτηκε άμέσως κι' ανατινάχτηκε. Άμέσως δέ έλύθηκε ή γλώσσα της και κατηγορούσε τον κουτσό ότι τήν ένόχλησε. Έκείνος δέ πάλι, έπειδή έννοιωσε ντροπή για τά λόγια τής γυναίκας, σηκώθηκε στά πόδια του κι' άρχισε νά τρώει...

Τότε έγνώρισαν κι' οί δυό τό χαριέστατον θαύμα που τούς έγινε από τον "Άγιο κι' έδόξασαν τό Θεό.

ΕΝΑΣ Έβραϊός είχε φίλον Χριστιανόν, που του έμπιστευόταν μεγάλα ποσά, κάθε φορά που ταξίδευε σέ μακρινόν τόπο. Σ' αυτόν έμπιστεύτηκε τήν τελευταίαν φορά ένα πορτοφόλι με πεντακόσια νομίσματα. Ο Χριστιανός όμως έβαλε κατά νουν νά καταχραστή τήν έμπιστοσύνη του Έβραίου και νά σφετεριστή τά χρήματά του. Έτσι, όταν εκείνος επέστρεψε από τό έξωτερικό και έζήτησε τό πορτοφόλι του, άρνήθηκε ότι έλαβε τέτοιο πράγμα. Ο Έβραϊός, που δέν ήλιξε τέτοιαν συμπεριφορά από τον φίλο του, στενοχωρήθηκε πολύ και κόντευε νά χάσει τό λογικό του. Όταν κάπως συνήλθε, έκαμε τήν ακόλουθο πρόταση στον Χριστιανό. Έπειδή δέν υπήρχε μάρτυρας κατά τήν παραλαβή των χρημάτων, νά φανερωθί μεσον του Άγίου Μηνά ποιός είχε τό δίκιο. Ο Χριστιανός δέχτηκε τήν πρόταση και πήγαν οί δυό μαζί στό ναό του Άγίου.

Έκεί ο Χριστιανός χωρίς δισταγμό κι' άγιοπορία έκαμεν δεχο και θεβαίωσε τήν άρνησι τής παρακαταθήκης. Μετά τον δεχο βγήκαν κι' οί δυό από τό ναό κι' ανέθηκαν σ' άλλογά τους, για νά γυρίσει ο καθένας στό σπίτι του. Το άλλογο όμως του Χριστιανού κατεχόταν από μίαν τενεκότητα και άτακτούσε. Έξαγριωνόταν ενάντια στον άφέντη του, στεκόταν στά πσινά του, δάγκανε τό χαλινάρι και φοβέριζε νά τον γρομίσει, νά τον σκοτώσει. Σέ μιá στιγμή τον πέταξε στη γή, χωρίς όμως νά τον θλάσει. Έχάθηκαν μόνο τό μαντήλι του, τό κλειδί του κι' ή χρυσιή του σφραγίδα. Έπειτα, αφού ξαναίπλευσε έπροχωρούσε μαζί με τον Έβραϊό. Έκείνος ο καιμένος, μη υποφέροντας τή ζημιá των χρημάτων, ήταν λυπημένος κατάναρδα και στέναζε σ' όλο τον δρόμο.

Όταν προχώρησαν αρκετά, ο Έβραϊός θέλοντας νά πιάσει με τό καλό τον Χριστιανό, ίσως μεταμεληθή και του επιστρέψει τά χρήματα, σ' ένα μέρος κατάλληλο του πρότεινε νά κατέβουν από τ' άλλαγα, για νά φάν ψωμί. Μόλις όμως άρχισαν νά τρώνε, έφάνη νά ξεχεται σ' αυτούς ο έπηρέτης του Χριστιανού, κρατώντας στό ένα χέρι τό πορτοφόλι του Έβραίου και στό άλλο τό κλειδί με τό μαντήλι του. Βλέποντας αυτά ο Χριστιανός τάχασε και ρώτησε τον έπηρέτη.

— Τι είναι αυτά;

Έκείνος του απάντησε:

— Ένας λιπέας φοβερός πέρασε από τήν κυρία μου και δίνοντάς της

τὸ κλειδί με τὸ μαντήλι σου, τῆς εἶπε :

«Στείλε με μεγάλη ταχύτητα τὸ πορτοφόλι τοῦ Ἑβραίου, γιὰ νὰ μὴ κινδυνέψῃ ὁ ἄντρας σου». Ἀμέσως τότε ἐκείνη μοῦ τὰ παρέδωσε καὶ, σύμφωνα με τὴν ἐντολή της, σοῦ τὰ φέρω.

Ὁ Ἑβραῖος τότε, ὄλος χαρὰ, παρεκίνησε τὸν Χριστιανὸ νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως στὸν Ἅγιο. Ἐκεῖ δέ, ὁ μὲν Ἑβραῖος παρεκάλει νὰ βαπτισθῇ, ὁ δὲ Χριστιανὸς ζητοῦσε συγχώρησι γιὰ τὴν ψευδορκία, με τὴν ὁποῖαν παρώργισε τὸν Θεό. Ἐλαβαν δὲ καὶ οἱ δυὸ ἐκεῖνο πού ζητοῦσαν. Ὁ Ἑβραῖος ἐδέχθη τὸ Ἅγιον Βάπτισμα καὶ ἔγινε μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστιανὸς πῆρε ἄφεσι γιὰ τὸ κρίμα τῆς ψευδορκίας καὶ τῆς κακῆς σκέψεως νὰ σφετερισθῇ τὰ ξένα χρήματα. Ἔτσι ἐπέστρεψαν ἀμφότεροι στὰ σπίτια τους χαίροντες καὶ δοξάζοντας τὸν Θεό.

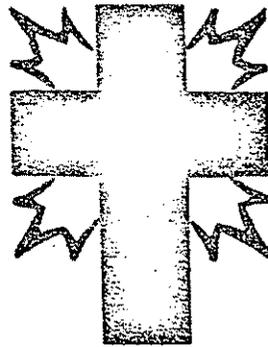
Στὰ 1826, τὴν ἐποχὴ τοῦ τρόμου καὶ τῶν σφαγῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ Τούρκοι κάτοικοι τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης ἐπιβουλεύθηκαν τὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν συμπολιτῶν των. Ἐσκέφθησαν ὡς κατάλληλην εὐκαιρία νὰ κορέσουν τὴν αἰμοδιψία τους τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὅταν θὰ θύσζονταν συγκεντρωμένοι οἱ Χριστιανοὶ γιὰ τὸν ἐκκλησιασμὸ στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ. Τὸ Πάσχα ἔπεσε τότε στὶς 18 Ἀπριλίου. Γιὰ νὰ παραπλανήσουν οἱ συναμότες τὶς διοικητικὰς ἀρχάς, ἔβαλαν φωτιά σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως μακριὰ ἀπὸ τὴν Μητρόπολι. Καὶ ὅταν πιά εἶχεν ἀρχίσει ἡ Ἐναστάσιμη Λειτουργία καὶ διαβαζόταν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιο, ματωρὴν τουργικὰ στίφη περιεκύκλωσαν τὸν ναὸ, ἔτοιμοι νὰ ἐφορμήσουν γιὰ τὸ ἀποτρόπαιο ἔργον τῆς σφαγῆς.

Ξαφνικὰ ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ἀνάμεσά τους ἕνας καβαλλάρης μεσήλικας με γυμνὸ ξίφος, πού περιέτρηξε τὸ ναὸ καὶ τοὺς ἀπόδωχνε. Φοβισμένοι οἱ αἰμοδόροι βάρβαροι τὸ θύλανε στὰ πόδια καὶ ἔτσι ἐματαιώθηκαν οἱ καταχθόνιοι σκοποὶ τους. Ὁ πολὺς γέροντας δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶ.

Οἱ Τούρκοι, ἐξαιτίας τοῦ σκότους καὶ τῆς συγχύσεως, ἐξέλαβαν τὸν Ἅγιο ὡς τὸν πρῶτον ἀπὸ τοὺς προκρίτους καὶ πῶς ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸν Διοικητὴ γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὴ σφαγὴ. Γι' αὐτὸ πῆγαν στὸ Διοικητήριον γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Ὁ Διοικητὴς ὅμως δὲν ἤξερε τίποτα. Διαπιστώθηκε ἀκόμα πῶς οὔτε καὶ ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς προκρίτους εἶχε ἀπομακρυνθῆ τὴ νύχτα ἐκείνη ἀπὸ τὸ σπίτι του. Κατάλαβαν τότε ὅλοι πῶς ἐπρόκειτο γιὰ θανατοουργικὴ ἐπέμβασι τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Μηνᾶ. Διέδωσαν μάλιστα τὸ θαῦμα οἱ Τούρκοι, πού στὸ ἔξῃς κατεῖχοντο ἀπὸ δέος καὶ εὐλάβεια πρὸς τὸν Ἅγιον, μερικοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς προσέφεραν κάθε χρόνον καὶ διάφορα δῶρα στὸ ναὸ του.

Τὰ θαύματα αὐτὰ εἶναι σταχυολογημένα ἀπὸ τὸν Ἱερό Συναξαριστὴ καὶ μεταγλωττισμένα στὴ σύγχρονο νεοελληνικὴ γλῶσσα. Δὲν εἶναι ὅμως τὰ μόνα θαύματα ποὺ ἐπετέλεσεν ὁ Ἅγιος. Ἐνα σωρὸ ἄλλα ἀναφέρονται στὶς διηγήσεις τοῦ λαοῦ, τόσο στὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα τὴν Αἴγυπτο, ὅσο στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κύπρο, κυρίως δὲ θεραπείες ἀρρώστων. Ὁ Ἅγιος θεωρεῖται εἰδικὸς γιὰ τὴ θεραπεία τῆς σπλήνας.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ Ἅγιος ἔχει μοναστήρια στὴν Αἴγινα καὶ τὴ Χίο, ναοὺς δὲ ἀρκετοὺς. Πιὸ σπουδαῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖνοι τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Στὴν Κύπρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φερώνυμο Μονὴ ποὺ ἀνακαινίστηκε σὲ γυναικεῖα ἀπὸ τὸ 1965, ὑπάρχουν ναοὶ στ' ὄνομα τοῦ Ἁγίου στὴ Λάπηθο καὶ τὸ Νέο χωριὸ τῆς Πάφου. Γιορτάζεται δὲ στὶς 11 Νοεμβρίου.

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΗΝΑ

ΠΟΙΗΜΑ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΛΕΟΝΤΙΟΥ Χ' ΚΩΣΤΑ.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ

Τὸν ἐξ Αἰγύπτου ἀθλοφόρον γενναιότατον,
Καὶ τῆς Μονῆς ἡμῶν προστάτην κραταιότατον
Εὐφημοῦμέν σε, Μηνᾶ, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις.
Τοῦ γὰρ Κτίστου στρατιώτης ὢν πανάριστος
Ἐκδιώκεις τοῦ ἐχθροῦ στίφη παμβέβηλα.
Καὶ σοὶ κράζομεν: Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Ἄνοιξόν μου τὸ στόμα, τρισαγία Θεότης, Μηνᾶν τὸν ἀθλητὴν ὅπως
μέλω (ἐκ γ') τῆς Αἰγύπτου γόνον ἐκλεκτόν, καὶ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
μύστην ἄριστον, ἐγκώμιον δὲ τούτῳ ἐπαξίως πλέξω:

Χαίρε, τὸ θρέμμα τῆς Νειλοχώρας—
Χαίρε, τὸ στέμμα τῆς Ἐκκλησίας
Χαίρε, δυσσεβῶν γεννητόρων ὑάκινθε,
Χαίρε, σταφυλή, ἣν παρήγαγον ἄκανθαι.
Χαίρε, φίλε ἀξιάγαστε τοῦ Υἱοῦ ἐν οὐρανοῖς,
Χαίρε, ἐνθερμε ὑπέρμαχε ὑπαρχόντων ἐν
δεινοῖς.
Χαίρε τοῦ Ναζωραίου ἀριστεύς στρατηλάτης,
Χαίρε τῶν ἀσθενούντων ἀντιλήπτωρ προστάτης,
Χαίρε αὐλὴ σημαίνων τὴν ἔγερσιν,
Χαίρε δαυλὴ πυρσεύων τὰ πέρατα.
Χαίρε δι' οὗ ἐδραιοῦται ἡ πίστις,
Χαίρε δι' οὗ ἐξυψοῦται ὁ Κτίστης.
Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Βλέπων τῶν σῶν γονέων, δυσσεβῆ πολιτείαν, σὺ ἄλλην ἀνεξήτησας τριβόν. Διδαχὴν δ' ἀγνὴν ἐνωτισθεῖς, τὴν πρὸς τὰ ἄνω κλίμακα ἐπόθησας, αἰρούμενος Θεάνθρωπον ξοάνων ὀλυμπίων, ψάλλον.

Ἄ λ λ η λ ο ύ ι α.

Γέγονας τοῦ Κυρίου, ἐν χροπῶ θιασώτης, ὡς συνέδρος Νιζόδημος πάλαι πανοπλίαν μὲν φέρον ἐθνῶν, ἐν καρδίᾳ δὲ Χριστὸν κρύβων ἄνακτα. Προαίρεσιν θαυμάζοντες ἀρίστην, σοὶ βοῶμεν οὕτω:

Χαίρε ὁ θράκος τῆς εὐσεβείας,
 Χαίρε τὸ ἄνθος τῆς εὐλαθείας.
 Χαίρε Ἄθλοφόρος Χριστοῦ ὁ διάσημος,
 Χαίρε ὁ λαμπρὸς Ἐκκλησίας διάκοσμος.
 Χαίρε ὅτι ἀξιώματα κατεφρόνησας ἐθνῶν,
 Χαίρε ὅτι εἰς σκηνώματα ἐγκατέστης οὐρανῶν.
 Χαίρε τῆς εὐσεβείας μεγαλῶνυμος κήρυξ,
 Χαίρε τῆς ἀσεθείας ἀπηνῆς καταπέλτης.
 Χαίρε στερεὲ τῆς πίστεως πρόμαχε,
 Χαίρε φρουρὲ τῆς τάξεως ἀριστε.
 Χαίρε Χριστοῦ ἐκλεκτὲ στρατιῶτα,
 Χαίρε πιστῶν λεγεῶνων ἐπόπτα,
 Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Δούτινον ὡσπερ τεῖχος, ἡ ἀνδρεία σου Μάρτυς, τὰ στίφη πολεμίων τροποῦται. Ἀναθέμενος ἐλπίδα εἰς Χριστόν, ὃν μυχίως στέρνεις ἐκρυβες. Ἀετῶ δ' αἰεὶ τὸν θρίαμβον ἀνήξαντα ἐδόξεις, λέγων

Ἄ λ λ η λ ο ύ ι α.

Εφυγες ἐν τῷ ὄρει, διωγμὸν τῶν τυράννων, κατὰ πιστῶν Χριστοῦ πολεμούντων· ἐφημέρους δάφνας ἀφίεις, ἵνα ἀφθάρτου στέφους γένη ἄξιος. Ἡμεῖς δὲ θεωροῦντές σε ὡς ἥρωα, ἀναβοῶμεν:

Χαίρε ὀπλίτα τοῦ Θεοῦ Λόγου,
 Χαίρε πολίτα Σιών τῆς ἄνω.
 Χαίρε τῶν πολέμων ἡγέτα ἀήττητε,
 Χαίρε τῆς εἰρήνης εὐχέτα θερμότατε.
 Χαίρε ὅτι ἐν τοῖς πάθεσι ἐμιμήσω τὸν Χριστόν,

Χαίρε ὅτι ἐν τοῖς θαύμασι σὺ εἶ κλέος τῶν
πιστῶν.

Χαίρε ἡ τῶν μαρτύρων εὐκλεῆς ὠραιότης,
Χαίρε τῆς Χριστοῦ ποιμένης ἡ σεμνὴ ἀγιότης.
Χαίρε θερμὲ τοῦ Κτίστου συνήγορε,
Χαίρε δεινὲ τῆς Ρώμης κατήγορε.
Χαίρε ἀστήρ σελαγῶν τοὺς ἐν σκότει,
Χαίρε σωτὴρ ναυαγῶν ἐν πελάγει,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺἀθλε.

Ζεῖδωρος ὄντως γαῖα, ἀναδέδειξαι Μάρτυς, ἐκφύουσα καρποὺς
σωτηρίους. Ὡς πρότυπον σχόντες σε πολλοί, Ρωμαίων φάλαγγας εὐτόλμως
ἔφυγον, αὐτόμολοι γενόμενοι στρατῶ τῷ τοῦ Χριστοῦ, βοῶντες:

Ἄλληλούϊα.

Ἡντλησας ἐν ἀσκήσει, τὴν θεόδοτον χάριν, ἢ φόβον ἐκ ψυχῆς ἀπο-
βάλλει καὶ ζήλου ἐνθέου ἐμπλησθεῖς, ἵνα Χριστὸν ὁμολογήσης ἔνδοξε,
λιπῶν τὸ ὄρος πρὸς τυράννους ἔδραμες, παρὰ πιστῶν ἀκούων:

Χαίρε Χριστοῦ τοῦ Δεσπότου φίλε,
Χαίρε πιστῶν Ὁρθοδόξων στῦλε.
Χαίρε τῆς Αἰγύπτου ἐξαίσιον σέμνωμα,
Χαίρε τῶν εἰδώλων ἀνίλων ράπισμα.
Χαίρε ὅτι ὠμολόγησας εὐθαρσῶς τὸν Λυτρωτὴν,
Χαίρε ὅτι ἐμυκτήρισας τὸν τοῦ Ζόφου οἰκιστὴν.
Χαίρε τοῦ μαρτυρίου ἐθελόθυτον θῦμα,
Χαίρε θείας ἀμπέλου τὸ πολὺκαρπον κλῆμα.
Χαίρε κρουνὲ ναμάτων ἀείρρος,
Χαίρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτε.
Χαίρε ἀσπίς τῶν ἐρθοτομούντων,
Χαίρε ριπίς τῶν λιποψυχούντων,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺἀθλε.

Θεομάχων τὰ σίφη, ἐξεμάνησαν Μάρτυς, ἐπὶ τῇ θεολόγῳ σου
γλώττῃ· τὸ γὰρ Πνεῦμα Ἅγιον Θεοῦ, ἐπισκεψάμενόν σε, ρήτορα σὲ
ἀνέδειξε Χριστοῦ ἀπολογίας, λέγον·

Ἄλληλούϊα.

Ισχυε καὶ ἀνδρῶν, στρατιῶτα Κυρίου, οὐρανία φωνή σ' ἐνεθάρσει.
Σὺ δὲ Μάρτυς εὐθύς, θερεόν, τοῦ Χριστοῦ Σταυρὸν ἀναλαβόν, ἔσπευσας
γενναίως πρὸς τὸν στίβον, τῶν πιστῶν δρώντων καὶ βοώντων:

Χαίρε ἀμύντωρ τῆς ἀληθείας,
Χαίρε θεράπων τῆς Ἐκκλησίας.
Χαίρε ἐμπυσμούς ὁ λαβὼν ὑπὲρ πίστεως,
Χαίρε κολασμούς ὑπομείνας στερρότατα.
Χαίρε ὅτι οὐκ ἐλόγισας τῶν τυράννων ἀπειλάς,
Χαίρε ὅτι ὡσερ σκύβαλα κατεφρόνησας τιμάς.
Χαίρε ὁ τῶν Ἑλλήνων τοὺς θεοὺς μυκτηρίσας,
Χαίρε ὁ τῆς Παρθένου τὸν Υἱὸν ἀγαπήσας.
Χαίρε λαμπρὸν ἀθλήσεως πρότυπον,
Χαίρε ἀδρὸν ἀνδρείας ἀνάστημα.
Χαίρε κλεινὲ ὑπνρέτα τοῦ θεοῦ,
Χαίρε φανὲ μυστικοῦ μεγαλείου,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Κήρυξ τοῦ Ναζωραίου, ἐν δεσμοῖς ἢ σὴ γλῶσσα, πρὸς τὸ φῶς καὶ
δημίους ἐκάλει. Ὡ πίστεως κράτιστε ἰσχύς!, τράνωσόν μου τὴν ψυχὴν
καὶ διάνοιαν, ὅπως γὰγὼ ὁμολογῶν τὸν Κτίστην, εὐ εἰδῶ μέλλειν

Ἄλληλουῖα.

Λάμπεις ὡς Ἑωσφόρος, ἐπέτ γῆν Ἀθλοφόρε, σελαγῶν τοὺς δρθῶς
προσκυνοῦντας· κολασμούς παντοίους τῆς σαρκός, καὶ βασάνων δομιότητα
ὑπήνεγκας· οἱ βλέποντες δ' ἐξίσταντο, μακαρίζοντές σε οὕτω:

Χαίρε τὸ σέλας Ὁρθοδοξίας,
Χαίρε τὸ γέρας τοῦ μαρτυρίου.
Χαίρε ὁ φωστὴρ δαδουχῶν τὴν εὐσέβειαν,
Χαίρε ὑψωτὴρ ἀνορθῶν τὴν διάνοιαν.
Χαίρε, ὅτι ἀνεπτέρωσας φρόνημα Χριστιανῶν
Χαίρε, ὅτι ἐταπεινώσας ἀντιπάλων τὴν ὄφρύν.
Χαίρε, κήρυγμα φλέγον θεοφόρους καρδίας.
Χαίρε, στήριγμα μέγα ἀμωμῆτου θρησκείας.
Χαίρε, χρυσοῦν δοχεῖον τῆς κάριτος,
Χαίρε, Χριστοῦ θυσίας ἀντίτυπον.
Χαίρε, λαμπτήρ ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει,
Χαίρε, κρατὴρ ἐξεμῶν θείαν λάβαν
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Μέγας ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ πρωτεύων ἐν ἄθλοις, ἀνεδείχθης πανεύφημε Μάρτυς· ἐν τῇ σῇ φερωνύμῳ Μονῇ, σὸς ἱκετίδας ἀεὶ διαφύλαττε, ἵνα ἀπαύστως αἶνον σοὶ προσφέρωσι, βοῶσαι·

Ἄ λ λ η λ ο ὔ ι α.

Νίκη κατ' ἐναντίων, ὁ σὸς θάνατος Μάρτυς, χεῖλη χειροβικὰ σὲ γεραίρει· ἐφημέρων φεύγων τὴν ζωὴν, πρὸς τὴν ἀληθινὴν πορεύει ἄληκτον. Ἡμεῖς δὲ σὺν Ἀγγέλοις ἄδοντες, σὲ προσφωνοῦμεν:

Χαῖρε, ὁ ἦρωες ὁμολογίας,
 Χαῖρε, ὁ γίγας ἀπολογίας.
 Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ μιμητὰ μακάριε,
 Χαῖρε, τοῦ Σατὰν κραταῖε πολέμιε.
 Χαῖρε, ὅτι τὴν σὴν ἄθλησιν μακαρίζουσι πιστοί,
 Χαῖρε, ὅτι σὴν ἐπέτειον ἀνυμνεύουσιν οὐρανοί.
 Χαῖρε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ ἐπίζηλον χάρμα,
 Χαῖρε, τῶν πολεμίων τὸ ἀνίατον τραῦμα.
 Χαῖρε, ἀμνοῦ ἀμώμου ἀκόλουθε,
 Χαῖρε, πιστοῦ ποιμνίου ὑπέρμαχε.
 Χαῖρε, Θεοῦ δωρεῶν ταμιοῦχε,
 Χαῖρε, Μονῆς τῆς ἡμῶν πολιοῦχε,
 Χαῖρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Ξένοισον ἐν τοῖς κόλποις, τῆς πανσέπτου μονῆς σου, ἡμᾶς τοὺς ξενωθέντας τῷ κόσμῳ· καὶ πρόσθευε ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν πάντων Κτίστην μόνον Κέριον, ἵνα ἀπειραστοὶ δεινῶν καὶ ἀναγκῶν, ψάλλομεν ἐκ θαθέων,

Ἄ λ λ η λ ο ὔ ι α.

Ὅλον σε ἐν τοῖς κάτω, ἀναθεὶς τῷ Δεσπότῃ, ἀνεδείχθης τρανὸς ἐν τοῖς ἄνω. Ὁ ὦν γὰρ τοὺς τιμῶντας Αὐτὸν, λαμπρῶς ἀντιδοξάζει μετὰ κοίμησιν· Καὶ σέ, Μηνᾶ, θαυμάτων ἔδειξε πηγὴν, ᾧ συμβοῶμεν

Χαῖρε, τὸ θῦμα τῶν θεομάχων,
 Χαῖρε, τὸ βῆμα Χριστοῦ προμάχων.
 Χαῖρε, μισοχρίστων δραπέτης κατάκριτος,
 Χαῖρε, χριστοφίλων αὐτόμολος ἐντιμος.
 Χαῖρε, ὁ διαπρέφας ἐν στρατείαις Ρωμαίων,

Χαίρε, ὁ θριαμβεύσας ἐν σταδίῳ τῶν ἄθλων.
 Χαίρε, ὄνομα σεδάσμιον ἐν τοῖς κείλεσι πιστῶν,
 Χαίρε, ἔρεισμα ἀπόρθητον προσβολαῖς τῶν
 διωκτῶν.

Χαίρε, δι' οὗ Ὀλύμπιοι ἥττηνται,
 Χαίρε, δι' οὗ Χριστός ὑπερύψωται.
 Χαίρε, βλαστὴ ἀμπελῶνος Κυρίου,
 Χαίρε, καρπὸς νοπτῶν Παραδείσου,
 Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Πάντες σὲ εὐφραίνομεν, καὶ γεραίρομεν πόθῳ, γενναίῃ τοῦ Χριστοῦ
 στεφανίτῃ θαυμάτων ὀφῶντες τὴν πληθύν, ἃ παρὰ Πλάστου ἐνεργεῖν
 ἠξίωσαι σπλήνας δ' ἔτι θεραπεύων, ἀκούεις εὐγνωμόνως:

Ἄ λ λ η λ ο ύ ί α.

Ρήματα αἰδίου, σὺ ζωῆς ἀπολαύων, ἐκὼν τῶν ἐφημέρων ἀπέστης·
 οὐδὲν γὰρ τοῦ χωρίσαι σε, ἀπὸ ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἰσχυσε. Ἡμεῖς δὲ
 σὴ εὐψυχία ἀγαλλόμενοι, ὑμνολογοῦμεν:

Χαίρε, τὸ ἄμωμον ἱερεῖον,
 Χαίρε, ἀνάργυρον ἰατρεῖον.
 Χαίρε, νοσημάτων παντοίων ἀντίδοτον,
 Χαίρε, ἀλγηδόνων ἡδυῖα πανάκεια.
 Χαίρε, ὅτι ἀνεζώσας εὐσεβῆ προσκυνητὴν,
 Χαίρε, ὅτι ἀνεμόρφωσας τὸν πανοῦργον φονευ-
 τήν.

Χαίρε, τῶν μισοθέων ἀποκρούων ἐφόδους,
 Χαίρε, τῶν φιλοθέων ἐνισχύων τὴν πίστιν.
 Χαίρε, παθῶν κατευνάζων λαίλαπα,
 Χαίρε, ἀλγῶν μετριῶν δριμύτητα.
 Χαίρε, κλητὴρ τῶν Θεοῦ ἐνταλμάτων,
 Χαίρε, μνηστὴρ τῶν Χριστοῦ διδασμάτων,
 Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Σύμπας δῆμος Ἀγγέλων, συμπαρέστη σοι Μάρτυς, ἠνίκα κεφαλὴν
 ἀπειρηθήης καὶ ψυχὴν πάλλευσκον λαβών, τῷ Ποιητῇ τῶν ὄλων προσεκό-
 μισε· παρ' οὗ δεχθεῖς τὸ ἔπαθλον, οὐράνιον μολπήν ἀκούεις:

Ἄ λ λ η λ ο ύ ί α.

Τέτρωται τῶν δαιμόνων, ἡ παμβέβηλος φάλαγξ, ἐπὶ τῇ σῇ αἰσίῳ ἀθλήσει· διὸ καὶ σὴν σορὸν ἐν πυρὶ, κελεύει τοῖς δημίσις ἵνα ῥήψωσι· πλὴν ὡς χρυσὸς καθαιρέσαι, πᾶσα δὲ σάρξ ἐγκώμιᾳ σοι οὔτω:

Χαίρε, τὸ τρόπαιον τῶν Ἀγγέλων,
 Χαίρε, τὸ βάραθρον τῶν δαιμόνων.
 Χαίρε, πρεσβυτῶν ἀξιάγαστον καύκημα,
 Χαίρε, ὀπλιτῶν κραταῖον ἀγαλλίαμα.
 Χαίρε, ὅτι διεφύλαξας ὑπρέτην ἐκ πνιγμοῦ,
 Χαίρε, ὅτι ἐξαπέστειλας τοῦτον ζῶντα ἐκ θυθοῦ.
 Χαίρε, ἐγκληματούντων τιμωρὸς βακτηρία,
 Χαίρε, μετανοούντων ἀσφαλὴς σωτηρία.
 Χαίρε, χαρὰ πιστῶν ἀνεκλάλητε,
 Χαίρε, φαιδρὰ Ἀγγέλων πανήγυρις.
 Χαίρε, ἀψὶς σωτηρίου θριάμβου,
 Χαίρε, κρηπὶς ἱεροῦ εὐκτηρίου,
 Χαίρε, Μάρτυς πολύαθλε.

Υμνον πλέκω σοι Μάρτυς, ταπεινῇ μου γραφίδι—συγχώρησον πτωχείαν τῶν λόγων—. Κινύρα ἔδει γὰρ δαδτικὴ, τὰ μεγαλεῖα ψάλλειν καὶ τοὺς ἄθλους σου, ἀνθ' ὧν Χριστὸς σε ἠρετίσατο καὶ ὑψωσε· πλὴν δέχου, κραζῶν:

Ἄ λ λ η λ ο ὔ ι α.

Φαινόν σε ἀστέρα, δαδουχοῦντα τὴν κτίσιν, ἐσχήκαμεν Μηνᾶ προπαιοῦχε· ἡ μορφή σου γὰρ μαρμαρυγή, ἡμᾶς ἰθύνει πρὸς λιμένα εὐδίου. Διὸ καὶ μεγαλύνοντες σὴν χάριν, ἄδομέν σοι ταῦτα:

Χαίρε, τὸ ἔαρ τῆς ἀφθαρσίας,
 Χαίρε, τὸ νέκταρ ἀθανασίας.
 Χαίρε, πλοηγὲ εὐδρομούντων ἀόρατε,
 Χαίρε, χορηγὲ πενομένων ἀδόκητε.
 Χαίρε, ὅτι διεφύλαξας γυναικὸς σεμνῆς τιμὴν,
 Χαίρε, ὅτι διεπόμπευσας τὸν αὐθάδη βιαστήν.
 Χαίρε, ὁ νυκτοφύλαξ τῶν πιστῶν οἰκετῶν σου,
 Χαίρε, ὁ οἰκονόμος ἀναγκῶν τῶν μονῶν σου.
 Χαίρε, κυψέλης μέλι γλυκύτατον,
 Χαίρε, νεφέλης ὕδωρ ζώήρρυτον.
 Χαίρε, ὄρυμοῦ εὐωδέστατον ξύλον,

Χαίρε, Ἐδέμ εὐγευστότατον μήλον,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Χαίροις ἐν οὐρανίοις διατρίβων θαλάμοις, ὁ πιστὸς δορυφόρος Κυρίου· παρησίαν ἔχων πρὸς Αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν σῶν μοναστῶν ἐκέτευε, ἐξ ὕψους τὴν ἐνίσχυσιν, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Ἄ λ λ η λ ο ὐ ῖ α.

Ψάλλοντές σου τὴν μνήμην, τῶν σῶν ἄθλων σελίδας, οὐρανοῦ χαρᾶς ἐντροφῶμεν· τὸ γὰρ πίστεως θεῖον φυτόν, κορνοῖς αἱμάτων σου πλουσίως ἠρδευσας· ὁ δ' αὐξηθὲν, εὐχύμους καρποὺς δέδωκε, καὶ σοὶ τὴν δόξαν·

Χαίρε, τὸ πῦρ ἱερᾶς ἐστίας,
Χαίρε, ἡ δὰς νοερᾶς λατρείας.
Χαίρε, ὁπαδῶν τοῦ Κυρίου ὁ θρίαμβος,
Χαίρε, τῶν ὀρδῶν Κορανοῦ ὁ ὄλεθρος.
Χαίρε, ὄργανον σωτήριον πεποιθῶτων εἰς
Χριστόν,

Χαίρε, ἄρμα νικητήριον ἐπὶ φάλαγγας ἐχθρῶν.
Χαίρε, τοῦ Ἡρακλείου ὁ ἀκοίμητος φύλαξ,
Χαίρε, τοῦ φερωνύμου παρθενῶνος ὁ οἶαξ.
Χαίρε, λειμῶν εὐφραίνων τὴν ὄρασιν,
Χαίρε, ἀνθῶν μεθύσκων τὴν ὄσφρησιν.
Χαίρε, πιστῶν μυστικὴ ἀμβροσία,
Χαίρε, μονῆς τῆς ἡμῶν προστασία,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Ω Μηνᾶ Ἀθλοφόρε, Ἐκκλησίας τὸ κλέος, Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ μου θεράπον (ἐκ γ')· ἐγκώμιον ἐμὸν πενιχρόν, ἀνατίθημι δίκην θυμιάματος· ἀνθ' οὗ γενοῦ πρὸς Κτίστην πρέσβυς τῶν πιστῶν, τῶν σοὶ βοῶντων·

Ἄ λ λ η λ ο ὐ ῖ α.

Κάθισμα ψαλλόμενον ἐν τέλει τοῦ Ἀποδείπνου.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ανακαινίσεως τῆς σεβασμίας σου, Μονῆς ἐπέτειον, σήμερον ἄγοντες, ἐνδόξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, βοῶμέν σοι γηθοσύνως, Φύλαττε τὸν οἶκόν σου, ἀπὸ νόσου καὶ θλίψεως, πάντα δὲ περισώζε, ἐκ βελῶν τοῦ ἀλάστορος. Ἴνα κατὰ χρέος βοῶμέν σοι· Χαίρε, Μηνᾶ Μεγαλομάρτυς.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ

Ἄπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν τύραννον ἥσυχνας, ἀνδρειοφρόνως στερρέ'
εἰδῶλα κατεπάτησας, καὶ τὰ ἐν βίῳ τερπνά, Μηνᾶ
παμμακάριστε. Εἰλῆφας τοὺς στεφάνους, διὰ τοῦ
μαρτυρίου, ἔτυχες κληρουχίας, παρὰ τοῦ μόνου
Δεσπότη. Διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε
σωθῆναι ἡμᾶς.

✠

✠

✠

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. τῆ ὑπερομάχῳ.

Τὸν ἐξ Αἰγύπτου ἀθλοφόρον γενναιότατον
Καὶ τῆς Μονῆς ἡμῶν προστάτην κραταιότατον
Εὐφημοῦμέν σε, Μηνᾶ, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις.
Τοῦ γὰρ Κτίστου στρατιώτης ὢν πανάριστος.
Ἐκδιώκεις τοῦ ἐχθροῦ στίφη παμβέδηλα.
Καὶ σοὶ κράζομεν· Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΠΑΝΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΛΕΟΝΤΙΟΥ Χ' ΚΩΣΤΑ
ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ
ΜΟΝΗΝ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ
ΛΑΦΝΑΚΟΣ
ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΟΜΑΖΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΕΡΥΝΙΑ ΤΟ 1970

N. ΚΑΗΡΙΑΗ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Α'. ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τὸ κείμενο τῆς Ἀκολουθίας, τὸ ὁποῖον παρατίθεται κατωτέρω, περιλαμβάνεται σὲ χειρόγραφο, φυλασσόμενο στὸ ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου στὸ χωριὸ Μιτσερό.¹⁾ Τὸ χειρόγραφον αὐτὸ ἔχει διαστάσεις 0,22½ × 0,17, καὶ ὁ χάρτης του εἶναι ἀρρίγιωτος. Περιλαμβάνει 22 φύλλα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ α' εἶναι κενό, τὸ β' περιλαμβάνει μονάχα τὴ λέξη ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ καὶ τὸ γ' ὀλοκληρωμένον τὸν τίτλο μὲ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα, τὰ ὁποῖα καλύπτουν ὅλην τὴ σελίδα. Στὸ κάτω μέρος τῆς σελίδας αὐτῆς παρατίθεται μὲ κεφαλαῖα γράμματα ἡ λέξη ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ καὶ ἡ χρονολογία 1865, φανερώουσα παρεξήγηση τοῦ ἀντιγραφέα, ὁ ὁποῖος μετέφερε στὸ χειρόγραφό τὸ ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ ἀπὸ τὰ τυπωμένα στὴν ΕΝΕΤΙΑΝ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ὅπως ἔκαναν καὶ ἄλλοι ἀντιγραφεῖς χειρογράφων Ἀκολουθιῶν.²⁾ Ἀπὸ τὸ δ' φύλλον ἀρχίζει τὸ κείμενο τῆς Ἀκολουθίας μὲ ὠραία στρογγύλη γραφή, μὲ πολὺ λίγες συντομογραφίες καὶ πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ ἐλαττωματικὴ στίξις. Τὰ ἀρχικά γράμματα σὲ κάθε στιχερὸ εἶναι γραμμένα μὲ κόκκινο μελάνι ὅπως στὰ ἐκκλ. βιβλία, καὶ τὸ κάθε γράμμα φέρει διάφορες διακοσμῆσεις.

Ὁ σεβασμὸς τῶν Κυπρίων πρὸς τὸν ἁγ. Μηνᾶν δὲ μπόρεσε ν' ἀνεχθῆ τὴν ἀτέλεια τῆς Ἀκολουθίας του στὸ Μηναιο τῆς 11ης Νοεμβρίου ποὺ γιορτάζεται ἡ μνήμη του. Λεῖπουν ἀπὸ τὴν Ἀκολουθίαν αὐτὴν τοῦ Μηναιῖο οἱ Προφητεῖες, τὰ στιχερὰ τῆς Λιτῆς, τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου, καὶ οἱ Αἶνοι. Ὁ ἄγνωστος συγγραφέας τῆς Ἀκολουθίας αὐτῆς περιέλαβε στὸ χειρόγραφό του μονάχα τὰ Ἑσπέρια, τὸ σχετικὸν Κανόνα τοῦ ἁγίου, τὰ ὁποῖα παραλείπονται στὴν ἔκδοσι αὐτῆ, καὶ ἓνα μονάχα στιχερὸ ἀπὸ τὰ Καθίσματα ποὺ παρατίθενται στὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας, περιέλαβε δὲ νέα στιχερὰ γιὰ τὰ Ἑσπέρια, μὲ προσθήκην Προφητειῶν, στιχερῶν γιὰ τὴ Λιτῆ, τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου, νέον Κανόνα μὲ διαφορετικὸν Κοντάκιον καὶ Ὁκον, καὶ νέον Ἐξαποστειλάριον καὶ

1) Στὸν ἴδιο ναὸ, φυλάσσεται χειρόγραφη ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Μοδέστου.

2) Μπορεῖ ὁ ἀναγνώστης νὰ δῇ τὴν ἴδια περίπτωσι: α) «Κυπριακαὶ Σπουδαί» τ. Γ' σ. 33, χειρόγραφον ἀκολουθίας ἁγ. Θεοδώρου καὶ β) «Κυπριακαὶ Σπουδαί», π. ΙΔ' σ. 79, χειρόγραφον ἀκολουθίας ἁγ. Θεόκλητος.

Αίνους, με διαφορετικὸν Ἀπολυτικίον τοῦ ἁγίου, παραλείψας τὸ Συναξάρι τοῦ Μηναίου.

Ἡ τελευταία σελίδα τοῦ χειρογράφου περιλαμβάνει: ἓνα μεγαλυνάριον πρὸς τὸν ἁγ. Μηνᾶν, 4 στίχους σνήθεις, ἀναφερομένους σὲ γραφεῖς καὶ ἀντιγραφεῖς χειρογράφων Ἀκολουθιῶν ἁγίων, τῇ συνηθισμένη παρακλήσῃ των νὰ τοὺς συγχωροῦν τὰ λάθη πού τυχὸν ἔκαναν, καθὼς καὶ τὸ ἔτος πού γράφτηκε τὸ χειρόγραφο, τὸ ὄνομα τοῦ χορηγοῦ καὶ τοῦ ἀντιγραφέα, ὃ ὁποῖος ὀνομαζόταν Ἀβέρκιος, ἦταν ἱεροδιάκονος καὶ ἔκρυψε τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ του κάτω ἀπὸ Ἀραβικοὺς ἀριθμοὺς, τοὺς ὁποῖους ἀντικαθιστοῦμε με γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ βροῖακομε τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ.

Τὰ πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη τοῦ κειμένου παραλείπονται καθὼς καὶ οἱ λίγες συντομαγραφίαι. Σὲ τέσσερεις περιπτώσεις γλακτικῆς ἀνωμαλίας γίνεται ἐπινόρθωση με ὑποσημείωση τῆς λανθασμένης λέξεως τοῦ χειρογράφου.

N. ΚΛΗΡΙΔΗΣ

Β' ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΑ'.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΤΡΓΟΥ

Ἐσπέρας, ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμακὸν ψαλμὸν, τὸ Μακαίριος ἀνὴρ. Τὸ α' ἀντίφωνον.¹⁾ Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους 4' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος α'.

[Περιλαμβάνει τὸ χειρόγραφον ἐδῶ τὰ στιχηρὰ τοῦ Μηναίου, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν τὰ κατωτέρω:]

Ἔτετρα στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου, ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἐπὶ πέτρῳ τὴν ἀσειστον, στερεώσας ὁ Κύριος, τῆς ἀγίας πίστεως τὴν καρδίαν σου, μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, ἰσχύν ὑπερίσχυρον, δέδωκέ σοι κατ' ἐχθρῶν, ἀδαμάντινον δύναμιν, ῥῶσιν ἀρρηκτον, ἐναθλήσας διόπερ ἐν σταδίῳ, χαλεποῖς κολαστηρίοις, θριαμβευτῆς ἀναδέδειξαι.

Ὅμοιον.

Τὸ τρισάριθμον σνταγμα, τῶν μαρτύρων ὑμνήσωμεν, τῶν πιστῶν κραταίωμα καὶ διάσωσμα, τοὺς ἀθλοφόρους ἀγάζοντες. Ἀήττητοι μάρτυρες, διασώσατε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κακώσεως, Μηνᾶ ἔνδοξε, σὺν τῷ θεῷ Βικεντίῳ καὶ τῷ Βίκτωρι ἀξίως, ὡς τῷ Κυρίῳ θεράποντες.

Ὅμοιον.

Τῆς ἀθλήσεως ἔπαθλον, ἀθλοφόρε θαυμάσιε, τῷ λαμπρῶς ἀθλήσαντι καὶ νικήσαντι τὸν τῶν ἀθλόντων πανάθλιον, ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, σοὶ δωρεῖται ἀθλητὰ, βασιλείαν οὐράνιον, δόξαν ἀφθαρτον, ἀθλοφόρων ὁ μέγας ἀθλοθέτης· οἶδε γὰρ οὗτος τοιαύτας, ἀθλοθείας χαρίζεσθαι.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῆς Αἰγύπτου κλέος, τὴν βρούσιν τῶν θαυμά-

1) Τὸ α' ἀντίφωνον ἐδῶ δὲν ἔχει τὴ θέσιν του, γιὰτὶ μπαίνει πάντα στὰ Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου.

των, και πρὸς Θεὸν πρεσβευτὴν εὐμενέστατον, συνελθόντες φιλομάρτυρες, μελωδικαῖς ὕμνωδιαίς τιμήσωμεν λέγοντες. Χαίροις τῶν Ὁρθοδόξων φρουρός, και φύλαξ κραταίος, και τείχος ἀπροσμάχητον. Χαίροις ἀστήρ τηλαυγέστατος, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα καταυγάζων τοῖς θαύμασι. Χαίροις τῶν λυπομένων ὁ θεῖος παρακλήτωρ, και ἀδικουμένων θερμότητος προστάτης. Και νῦν Μηνᾶ θαυμαστότατε, μη παύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανέορτον και σεβάσιμον μνήμην σου.

Και νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία.

Εἰσοδος. Τὸ φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας και τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα και συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν και δικαιωθήτωσαν, και εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες και ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, και ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γνῶτε και πιστεύσητέ μοι, και ποιῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός και μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται ἔγὼ εἰμι Θεός και οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα και ἔσωσα, ὠνειδίσα και οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες και ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι και οὐκ ἔστι ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιῆσω και τίς ἀποτρέψει τοῦτο; λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, και οὐ μὴ ἄψητε αὐτῶν βράσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι και ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, και ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Και γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἑλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Και ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασαν αὐτοὺς και εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, και ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Και ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, και ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη και κρατήσουσι λαῶν, και βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, και οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ ὅτι χάρις και ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, και ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, και ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, και ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἐπίστω. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐφροσύνης και τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, και τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, και ὀπλοποιήσει

τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον δσιότητα· δξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφροννας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἄγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· Ἄντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἄκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περᾶτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ἰησοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ ἰδιόμελα, ἤχος α'.

Μεγαλάνουμε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὰ, Μηνᾶ γενναιότατε, σὺ ρωμαλέω φρονήματι, τὸν ὄντως Θεόν, μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαιρῶν, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν Τίον Θεοῦ παρηγοῖα ὁμολογήσας ἰκέτευε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τοὺς ἐν δεινῇ νόσῳ διακειμένους ἴασαι, λυτρούμενος ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Ὁ ἀπὸς.

Ἄναλαβὼν τὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶ μακάριε, πρὸς τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ ἀνδρικῶς ἐχώρησας· ὅθεν παντοδαπῶν κολάσεων εἶδеси προσωμίλησας, καὶ διὰ πασῶν τούτων εἰς γῆν παντελῶς κατηδάφισας, καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὡς νικητῆς πανάριστος ἀπειλήσας, διὸ σοῦ τὴν σεβάσμιον πανήγυριν ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σὲ δοξάσαντα.

Ὁ ἀπὸς.

Τὸν ἀριστεῖα τοῦ Χριστοῦ Μηνᾶν τὸν αοίδιμον, συνελθόντες οἱ πιστοὶ, ἐγκωμίοις μαρτυρικοῖς, καὶ ῥοδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν πρὸς ἐχθρούς ἀοράτους πόλεμον ὑπελθὼν, καὶ νομίμως ἀθλήσας, ἀξίως τὸ τῆς νίκης βραβεῖον ἐδέξατο. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' ἀγγέλων χορεύει, τὴν ἀκατάλυτον χορείαν, αἰτεῖται τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.¹⁾

Ἦχος β'.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μηνᾶς ὁ θαυμασίος, ἐν τῷ σταδίῳ πάσχων,*

1) Παραλαμβάνεται ἀπὸ τὰ ἀπόστιχα τοῦ Μηναιίου, τὰ ὁποῖα στὸ Μηναιὸν παρατίθενται στὸ τέλος τοῦ Κανόνος.

* Τὸ χειρόγραφον ἔχει: π ά σ χ ω ν τ α.

τῷ τυράνῳ ἔλεγε. Δεινά μὲν τὰ παρόντα κολαστήρια ᾧ δικαστᾶ· οὐ προκρίνω δὲ ὄλωσ τῶν οὐρανῶν τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ χαίρων ἀπίω πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστόν. Οὐ ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ, τὰ ἔλεῃ σου κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ σῶσον τοὺς τὴν ἀδλησιν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Ὁ αὐτός.

Ἄισματικὴν ὑμνωδίαν, δεῦτε φιλομάρτυρες, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ θαυμαστῷ ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ. Σήμερον γὰρ ἐξέλαμψε τοῦ ἀθλοφόρου Μηνᾶ ἡ σεβάσμιος ἑορτή, οὐτινος τὴν μνήμην καὶ νῦν ἐτήσιον τελοῦντες ἰκετεύομεν αὐτόν, τοῦ πρεσβεῦειν ἀπαύστως τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε φίλαθλοι τὴν τρισυγγῆ τῶν μαρτύρων τιμήσωμεν χορείαν, Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα καὶ Βικέντιον, ὅτι αἵματα ἔδωκαν, καὶ ὠνήσαντο τὴν αἰώνιον ζωὴν. Διὸ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἐφευρέτῃ τῶν κακῶν, οὐ προκρίνομεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων, οὐ στρατευόμεθα βασιλεῖ θνητῷ γήινῳ, ἀλλὰ ζῶντι βασιλεῖ στρατευόμεθα, τῷ ἀεὶ βοῶντι τοῖς πιστοῖς, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ἐξέλαμψεν ἡμέρα χαριόσυνος, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἡ πάνσεπτος μνήμη, τοῦ πανενδόξου μάρτυρος Μηνᾶ, τοὺς πιστοὺς καταναγάζουσα, ταῖς ἀκτίσι τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, καὶ εὐφραίνουσα τὰς καρδίας ἡμῶν, τῇ ἀτρέπτῳ τῆς πίστεως ὁμολογίᾳ, ὑπὲρ ἧς ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν ἧς καὶ ἡμᾶς ἀκλινῶς ἐμμένειν, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, Χριστόν ἰκετεύσωμεν, τὸν ἀξίως αὐτὸν στεφανώσαντα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος δ'.

[Τὸ χειρόγραφον περιλαμβάνει ἐδῶ τὰ τρία στιχηρὰ τοῦ Μηναιίου, καὶ ἀντι τοῦ δοξαστικοῦ καὶ Θεοτοκίου, τὰ κατωτέρω:]

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ κόσμου φωστήρων ἀνέτειλε, Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνίσμασι. Διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανώσαντα αὐτοῦς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, ἦχος δ'.

Τὸν τύραννον ἡσχυνας ἀνδρειοφρόνως στερερέ, εἰδωλα κατεπάτησας καὶ τὰ ἐν

βίῳ τερπνά, Μηνᾶ παμμακάριστε, εἴληψας τοὺς στεφάνους διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔτυχες κληρουχίαν, παρὰ τοῦ μόνου Δεσπότη· διὸ ἐν παροησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

*Μετὰ τὴν α' σιχολογίαν, Κάθισμα, ἤχος δ'.**

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνε, τὸ ὀπτικὸν τῆς ψυχῆς, ἀκτίσει ἀθλήσεως, φωταγωγεῖ τοὺς πιστοὺς, Μηνᾶς ὁ θαυμασίος, ὄθεν τὴν παναγίαν, καὶ σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦντες, ἐκδοήσωμεν πάντες, ὡς ἔχων παροησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε μάρτυς σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάχραντε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Θεὸν ἠ κηῖσασα, σὺν ἀλλοφύροις αὐτόν, ἀπαύστως ἐκέτευε, ἄφρασι τῶν πταισμάτων καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τοῦ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσι σε κατὰ χρέος, μόνη πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β' σιχολογίαν, Κάθισμα, ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως.

Τοὺς τῶν τριβόλων σπαραγμοὺς ἐγκαρτερήσας, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρτυρικῶς ἠγώνισε πανόλβιε, στέφος ἀμαράντινον ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, τούτῳ παριστάμενος, σὺν ἀγγέλων χορείαις, ὃν ἐκδυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, Μηνᾶ παμμακάριστε, τοὺς πίστει ὑμνοῦντας σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴ τῶν πταιόντων, ὑπεραγία Δέσποινα, περιζῶσε ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ τῆς φοικτῆς κολάσεως, καὶ παθῶν ἀτιμίας, τοὺς ἀδιστάκτω πίστει σε δεῖ προσκαλουμένους, μόνη πανύμνητε.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον, Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Δόγον ἐν σῇ γαστρί.

Τὴν συγγένειαν πᾶσαν καταλιπὼν, τῷ Χριστῷ ἐκολλήθης μάρτυς Μηνᾶ, νηστείας τὸ πρότερον, τὴν ψυχὴν καθηράμενος, ἀθλητικῶς τὸ δεύτερον, τὸν δρόμον

* Τὸ χειρόγραφον δὲν περιλαμβάνει Καθίσματα τοῦ ὁρθρου.

διήνυσας, τοῖς ἀγγέλοις ὠφθης συνόμιλος ἔνδοξε. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, καὶ πιστῶς ἑορτάζομεν, μελωδοῦντες καὶ λέγοντες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύναν ὁ μιαιφός, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἑμαυτὸν κατερούπωσα, καὶ οὐκ ἔχω τί πρᾶξαι, ἢ ποῦ καταφεύξασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι.* Φεῦ μοι ὁ ἀχρεῖος διὰ τοῦτο οἰκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοὶ τὸ ἥμαρτον· πρέσβευε τῷ σῶ Τίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δοθῆναι μοι εἰς σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον, ἤχος δ'.
Θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. *Εὐαγγέλιον:*
Ζήτει Ἀποκρίτου κγ'. Ὁ Ν' ψαλμός. Δόξα: Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου προσβείαις.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, Μηνᾶν τὸν ἀήττητον μάρτυρα. Οὗτος γὰρ τὴν ἐπίγειον στρατείαν ἀπώσατο, τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐνδυσάμενος, Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ τῆς ἀπεράντου βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἠξιώθη ἀπολαβεῖν, ὡς πιστὸς δούλος Θεοῦ Παντοκράτορος. Διὸ αἰτοῦμεν σε ἅγιε, πρόφθασον ἐξελου ἡμᾶς, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης τῶν ἐπιμβαινόντων πειρασμῶν, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, ταῖς πρὸς Κύριον προσβείαις σου.

*Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Κύριε ἐλέησον ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρομοῖς. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου: Ὑγρὰν διοδεύσας, εἰς ς'. Εἶτα οἱ Κανόνες τοῦ ἁγίου οἱ δύο εἰς η'.**

Ἔτερος Κανὼν τοῦ ἁγίου. Ὠδὴ α', ἤχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐδύθισε.

Σοῦ πᾶσα δόσις ἀγαθὴ φιλόνηρωπε, καὶ δῶρον τέλειον παρὰ πατρός ἔρχει, τοῦ τῶν φάτων Δέσποτα. Διὸ καθικετεύω σε, δός μοι λόγον σοφίας, δοξάσαι τὸν σὸν θεράποντα, ὃν αὐτὸς ἀξίως ἐδόξασε.

Ὡς παρησίαν πρὸς Θεὸν κτησάμενος, Μηνᾶ μακάριε, τὸ ζοφερόν ὄμμα τοῦ

* Τὸ χειρόγραφον ἔχει: ἐπίσταμαι.

* Ὁ πρῶτος Κανὼν τοῦ ἁγίου εἶναι ἀντιγραμμένος ἀπὸ τὸ Μηναῖον καὶ παραλείπεται ἐδῶ.

νοός μου κάθαρον, και ὄλον με ἀνάδειξον, φωταυγῆ και φωσφόρον. ὅπως ισχύσω ὑμνησαί σου, τὰ τῶν σῶν ἀγώνων παλαισματα.

Τῶν παρὰ νόμων βασιλέων ἔναντι, μάρτυς πολυάθλε παρεστηκώς ἔκραξας,* τῆς Χριστοῦ μου πίστεως χωρίσαι οὐ δύνανται, ἀλγεινῶν ἐπιτάσεις, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ μάλιστα, ἀλλ' οὐδὲ λιμός οὐδὲ θάνατος.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βουληθεῖς ἐν μήτρα σου, ὁ τοῦ Ἀδάμ πλαστοουργός, και ὁ δρακί φέρων Θεοτόκε σύμπασαν [τὴν γῆν]**, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρεται, ὦ φορικτοῦ μυστηρίου, και νήπιος ἀναδέδεκται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Ῥοδὴ γ'.

** Ἄλλος, Ὁ στερεώσας και ἀρχάς.*

Τῶν ἐπικαίρων και φθαρτῶν οὐδὲν προέκρινας ὄλω, τῆς στοργῆς τῆς τοῦ Κυρίου σου μάρτυς, ἀλλ' ἐπέστης ἀνδρικῶς αὐτομολῶν πρὸς στάδιον, κραζῶν τοῖς σὲ ζητοῦσιν. Ἐγνώσθην ὄντως και πάρεμι.

Τοὺς τῶν βασάνων σαραγμοὺς και τριβόλων τὰς αἰκίσεις, και πυρὸς τὴν ἐκκατάκασιν, μάρτυς, οὐκ ἠσθάνου ἀπειλήν, ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐκραύγαζες. Εἰς γὰρ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ ὑπ' ἐμοῦ κηρυττόμενος.

Τὴν κρατερὰν ὑπονομὴν οὐ φέρων ὁ δολιόφρων, κατεπήφισέ σοι θάνατον μάρτυς, τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἐκτέμνει ὁ παράνομος, σοῦ κραζόντος παρησίᾳ, ἐμοὶ θανεῖν κέρδος ἀριστον.

Θεοτοκίον.

Μόνη πασῶν τῶν γενεῶν σὺ προωρίσθης Παρθένε, εἰς κατοίκησιν τοῦ κτίστου τῶν ὄλων· ὃν γὰρ γῆ και οὐρανός χωρῆσαι οὐ δύνανται, ἐν σῇ γαστρὶ χωρεῖται, ὁ κατὰ φύσιν ἀχώρητος.

[Τὸ χειρόγραφον μεταφέρει ἐδῶ τὸ σχετικὸν Κάθισμα τοῦ Μηναίου και προσθέτει και τὸ κατωτέρω:]

Δόξα και νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν βασιλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν μητέρα τοῦ πάντων δημιουργοῦ, ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν, και ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ἢ τῆς χαρᾶς αἰτία Παρθένε πανύμνητε, τοὺς τιμῶντας σε σῶζε και σκέπε πρεσβεῖές σου, ἐκ πειρασμῶν παντοίων και νόσων και θλίψεων. Ἐχεις γὰρ ὡς Μήτηρ Θεοῦ παρησίαν, οἰκτεῖρσιν, βραβεύειν τε,

* Τὸ χειρόγραφον ἔχει: κραζῶν.

** Λεῖπει ἡ φράση ἀπὸ τοῦ χειρόγραφο.

νοσημάτων τὴν ἴασιν. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, πρέεβευε τῷ σῶ Τίῳ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι συγγνώμην τοῖς δούλοις σου.

Ῥοδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἰππῶ ἐμβάς, Μηνᾶ ἐρευνόμενος, τῷ ἐμπόρῳ ἔγνωσ τὴν ἀνάμεισιν, καὶ μεληδὸν τοῦτον ἀνευρῶν, ἐπισυναρμώσας ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἀνέστησας, βοῶντα εὐχαρίστως τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Τῷ πανοδοχεῖ πλήξας ὁ ἔδει μακάριε, καὶ νουθετήσας ὡς πατὴρ φιλόστοργος, λέξας αὐτῷ μὴ παρανομεῖν, τούντεῦθεν ὀδηγησάμενος, βοῶντα καθ' ἑκάστην, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Ὡς δυνατὸς θείῳ γενόμενος πνεύματι, τῶν τριβόλων φέρεις τὸ ἐπάδυνον, καρτερικῶς μάρτυς ἔκτομῆν, καὶ τῶν μελῶν σου κατάφλεξιν, ὀδηγούμενος πρὸς θείας θεωρίας, ἐπτερωθήσ κραυγαῶν, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυιτικῆς ἐκ βασιλίδος ἐβλάστησας συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα πρὸ αἰῶνων ἐκ τοῦ πατρὸς Λόγον, ἀπορρητῶς καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμπραντα, ἐγέννησας Παρθένη, Θεοτόκον διὸ σὲ θεοφρόνως πιστοὶ ὀνομάζομεν.

Ῥοδὴ ε΄. Ἴνα τί μὲ ἀπόσω.

Τεταμένως ὁ μάρτυς, καὶ τῶν μαστίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου τὸ γενναιότατον, Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος. Στεφηφόρος ὄθεν ἀναδειχθεῖς, σὺν παρησίᾳ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰῶνων παρίσταται.

Τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, τίς τῶν γηγενῶν οὐ θαυμάσει μακάριε; Παραδόξως πάντων, τὰς αἰτήσεις πληροῖς ἀξιάγαστε, καὶ παθῶν παντοίων, ἐκ τῶν σωμάτων ἀπελαύνεις, τῶν πιστῶς προστρεχόντων τῇ σκέπῃ σου.

Θεοτοκίον.

Ἀπείρανδρε Παρθένη, τὸν ἀπεριόριστον φύσει θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων Κόρη παρθενικῶν διπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νόμον τῆς φύσεως.

Ῥοδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μακάριος ἀληθῶς ἐγένου Μηνᾶ μακάριε, κεκαθαυμένῳ νοῖ, πειν ἐπεθύμησας Χριστοῦ τὸ ποτήριον, καὶ τῆς δόξης τούτου, ἀπολαύεις εὐφραυνόμενος.

Μαρτύρων μάρτυς Μηνᾶ, τῶν ἀθλοφόρων τὸ καύχημα, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καὶ τὰς προσευχὰς ἡμῶν Κυρίῳ προσάγαγε, ὡς πιστὸς ἱκέτης καὶ προσπάτης ἀκαταίσχυτος.

Φιλομαρτύρων χοροὶ ἀθροίσθητε, εὐφραυνόμενοι ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἀθλητοῦ

Μηνᾶ τοῦ θεόφρονος, ἐγκωμίοις ἄσμασι καταστέφει τοῦτον, ὡς πιστὸν Χριστοῦ θεράποντα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκὶ τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομήτωρ ἀπειρόγαμε.

Κοντάκιον τοῦ ἁγίου, ἦχος πλ. δ'.

Τῇ Ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια.

Τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ Μηνᾶν τὸν ἐνδοξον, ὡς λυτρωθέντα ὑπ' αὐτοῦ νόσων καὶ θλίψεων, ἀνυμνήσωμεν συμφώνως οἱ ἐν ἀνάγκαις, ὡς θερμότατον προστάτην τοῖς ἐν θλίψεσι, καὶ παντοίαις περιστάσεσι λυτρούμενον, ἀνακράζοντες χαίροις μάρτυς πολυάθλε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἐξ ἀνθρώπων γεγονός στεφηφόρε Μηνᾶ, τῶν ἀθλοφόρων τὸ κλέος, καὶ εὖν τοῖς ἀσωμάτοις χοροῖς, ἐμιλλόμενόν σε θεωρῶν ἅγιε, ἐξίσταμαι θαμβούμενος καὶ βοῶ πρὸς σέ ταῦτα:

Χαῖρε σοφίας Θεοῦ δοχεῖον.

Χαῖρε θαυμάτων αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε πρεσβευτὰ πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντε.

Χαῖρε χορευτὰ τῶν ἀγγέλων ὁμόσκηνε.

Χαῖρε μέγα καταφύγιον τοῖς ἐν θλίψεσι πολλοῖς.

Χαῖρε ὅτι πάθος τοῦ Κυρίου ὑπέστης.

Χαῖρε ὅτι προθύμως δι' Αὐτὸν σφαγιάζει.

Χαῖρε παντὸς ἀσθενοῦς θεραπεία.

Χαῖρε παντὸς εὐσεβοῦς προστασία.

Χαῖρε δι' οὗ πᾶσα νόσος ἰάται.

Χαῖρε δι' οὗ ἡ Τριάς ἀνυμνεῖται.

Χαῖρε μάρτυς πολυάθλε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ια' τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ Κοινασίῳ.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ια' τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ Κοινασίῳ.

Στίχοι: Αἴγυπτος ὄντως, εἰ τέκη, τίκτει μέγα.

τμηθεὶς ἀληθῆς ταῦτα Μηνᾶς δεικνύει.

Μηνᾶς ἐνδεκάτη ἔτλη Ξίφος γηθόσυνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βίκτωρος.

Στίχοι: Οὐ δειλιῶν ἦν, οὐδὲ Βίκτωρ πρὸς ξίφος.

Πᾶσαν μακρὰν που καρδίαν θεις δειλίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Στεφανίδος.

Στίχοι: Δένδροις στεφανίς προσδεθείσα φοινίκων,

τῶν μαρτύρων ἠνθῆσεν ὡς φοίνιξ μέσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, Ἡγουμένου τοῦ Σιουδίου.

Στίχοι: Πολλὰς ἀμοιβὰς Θεόδωρε τρισμάκαρ.

Βίου μεταστάς ὡς βιοῦς εὐ προσδόκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βικεντίου διακόνου.

Στίχοι: Βλήθεις ὁ Βικέντιος ἐν φρουρᾷ φέρει,

λυθεις δὲ φρουρᾶς σαρκικῆς ἄνω τρέχει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Τριβόλων τὴν κάκωσιν, ὑπέστης χαίρων Μηνᾶ μακάριε, ὡς εὐήκοος δοῦλος τοῦ κλίναντός σου οὗς εὐμενέστατον, καὶ τὰς εὐχὰς πληρώσαντος, ψάλλοντος. Εὐλόγητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ραντίσματι ἅγιε, σεπτῶν αἱμάτων πλάνη, τοὺς ἄνθρωκας κατασθέσας, καὶ δρόσον ἡμῖν εὐθὺς ἐκβλύξεις τῆς χάριτος, καὶ ἰαμάτων προχέεις τὰνάματα, τοῖς εὐφημοῦσι σε νῦν Μηνᾶ μακάριε.

Τεινόμενος ἅγιε, καὶ τοῖς βασάνοις κατακιζόμενος, σταθερᾷ διανοίᾳ, τοῖς παρανόμοις ἀντικατέστηκας, καὶ νικηφόρος γενόμενος ἔψαλλες, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλόγητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, παρθενομήτωρ ἀγνή γεγένηκας, τὸν δεσπόζοντα πάντων τῶν ὀρωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή, ὃν ἀνυμνοῦμεν συμφώνως κραυγαῖζοντες, εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ῥοὴ η'. Ἐπιπλασίως κάμινον.

Τῷ βαλαντίῳ ἅγιε, τῷ Ἑβραίῳ ἐγνώρισας, κρύψαι βουληθέντα, ὅτε τούτου φίλτατος, ὀρώντες ἐξέστησαν, τῷ γενομένῳ θαύματι· ὅθεν ἀμφοτέροις τὴν διόρθωσιν νέμεις, ὁ μὲν ἀναγεννήσει δι' ὕδατος τοῦ θείου, ὁ δὲ ἐλευθερίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Μέγας εἰ σὺ φιλόνησπε, καὶ μεγάλα τὰ ἔργα σου, τὸ τῶν φιλεσῶτων ἀνεβόα σύστημα, ὄρωντα συρόμενον ἔλεσινῶς ὡς θέαμα, ἔπιπον ἐπίβατον κατ' αὐτοῦ ἀτακτοῦντα, βοῶν ἀνεπαισχύντως, τὴν παρόνομον μίξιν, δόξαντα σὺν θρήνοις, Μηνᾶν τὸν ἀθλοφόρον.

Τὴν τῶν θαυμάτων δύναμιν, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, οὐπερ καὶ τὸ πάθος τὸ στερορὸν ὑπήνεγκας, Μηνᾶ ἀξιάγαστε, καὶ φυσικὴν συγγένειαν πᾶσαν ἐγκαταλείψας, πρὸς Αὐτὸν ἐκολλήθης, βοῶν ἀκαταπαύστως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τὸν αἰῶνα.

Θεοτοκίον.

Ἐπεὶ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Λίον σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βοῶντων σοι, καὶ σὲ Θεομήτορα ὁμολογούντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Ἐξέσις ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μετέβης εἰς τὰς ἄνω θείας σκηνάς, καὶ μονὰς αἰωνίους κατέκρησας, καὶ στρατιάς νῦν συνεορτάξεις ἀγγελικὰς, σὺν ἀθλοφόρων τάγμασι, μάρτυς ἀθλοφόρε Χριστοῦ Μηνᾶ, μεθ' ὧν καὶ συναγάλλει, τοῖς πιστεῖ σὲ τιμῶσι, θείαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Ναμάτων ἀντιδόσεις ἀπολαβὼν, ὧν ἐν γῆ τὸ μαρτύριον ἦνυσας, διακαεῖ ἔρωτι καὶ πόθῳ πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε, μάρτυς ἀθλοφόρε, τὸν ἱλασμὸν δοθῆναι, τοῖς ἐν πίστει τὴν μνήμην σου τελοῦσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανέορτον.

Τῶν πόνων καὶ ἰδρώτων σου οἱ κρουνοὶ, ἀμαρτίας πικρίαν δροσιζοῦσιν, ἡ δὲ σορὸς βρῦει, ἰαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ ἀποπλύνει πάντοτε, πάθη καὶ νοήματα χαλεπά, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου, Μηνᾶ μαρτύρων δόξα, τοῦ ἐπαξίως σὲ δοξιάσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἦ μητερ τοῦ τῶν ἀπάντων δημιουργοῦ, μητρικῆ παρηρησία δυσώπησον τὸν σὺν Τίῳ, ρῦσαι δυναστείας Ἀγαρηῶν, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σου, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κατάργησον, εἰρήνην τε βράβευσον καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσι σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουίσθητε.

Τῷ θρόνῳ παριστάμενος, Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, Μηνᾶ Χριστοῦ ἀθλοφόρε, σὺν ἄσωμάτων χορείαις, ἀδιαλείπτως μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων ἅγιε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, πάσης ἀνάγκης ρυσθῆναι.

ΕΙΣ ΤΟΤΕΣ ΑΙΝΟΥΣ

Τὸ πᾶσα πνοή. Ἰσιῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος δ'.

Ἐδάμας σημείωσιν.

Μηνᾶ παμμακάριστε, τῶν ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, τῶν θερμῶς εὐφημούντων σε,

προστάτης γενόμενος, ἐκ παντός κινδύνου, πάσης ἀσθενείας, ἐπιδρομᾶς Ἀγαρηῶν, καὶ τυραννίδος τάχος διάσωσον, ὡς μάρτυς γὰρ ἀήττητος, καὶ πρεσβευτῆς ἀκαταίσχυτος, παρησίαν ὡς κέκτησαι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Δρόμον ἐκτελέσαντα, σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, ἀδλοφόρε μακάριε, Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιοσύνης καὶ κατελάμπρυνε, τὴν σὴν ὁμολογίαν, Μηνᾶ μακάριε διὸ τὴν ἐπουράνιον, νῦν βασιλείαν δεξάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὅμοιον.

Ἄνθος ὠραιότατον, ἐν τῷ λειμῶνι ἐξήνθησας, σὺ Μηνᾶ πανσεβάσμιε, τοῦ πνεύματος πέμποντα, θείαν εὐδοκίαν, καὶ τὰς διανοίας, εὐδοκιάζοντα πιστῶς, τῶν ἐτησίως μνήμην τιμώντων σου, τοὺς ἀδλοφύλους τὰ παλαίσματα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ἧς φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐκλήρωσω γηθόμενος.

Ὅμοιον.

Τριβόλων κεντήματα, καὶ τῶν βαρβάρων σπαράγματα, καὶ πυρὸς τὴν κατάφλεξιν, τῆς κάρας ἀφαίρεσιν, καὶ τοὺς δοιμυτάτους, ὑπήνεγκας πόνους, καὶ προσετέθης τῷ χορῷ, τῶν ἀδλοφύρων Μηνᾶ πολυάθλε, διὸ σου τὴν χαρμόσυνον, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν, τῶν μαρτύρων συνόμιλε, καὶ ἀγγέλων συμμετοχε.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι τὸν ὕμνον, καὶ κροτήσωμεν ἐν ἄσμασι, καὶ τροπόμενοι μελωδήσωμεν τῇ χαρμῶσυνῳ πανηγύρει, τοῦ ἀδλοφύρου Μηνᾶ. Ἀθληταὶ καὶ φιλομάρτυρες συνέλθετε, καὶ τὸν ἀδλοφύρον κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις, πανδοχεὶ ἐλέγξαντα κακουργίαν, γενομένην πρὶν, καὶ ἐμπόρῳ φιλανθρωπῶς ἀναστήσαντι. Μαρτύρων ὦ φιλέοργοι, τὸν τοῦ Χριστοῦ ὀπλίτην, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν λυτρωτῆν, οἱ ἐν πενίᾳ τὸν ὄλβον, οἱ ἐν θλίψει τὴν χαρμονήν, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν παρακλήτορα, οἱ ἐν ἀσθενείαις τὴν ῥῶσιν, οἱ ἐν πάθει τὴν θεραπείαν, τὸν πάντας τοὺς δεομένους εἰσακούοντα, μέγιστον στρατιώτην ἐγκωμιάζοντες οὕτως, εἰπωμεν. Ἀθλητῶν φωστήρ Μηνᾶ παμφαέστατε, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐκ παντοίας ἀνάγκης, καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη. Τὸ τροπάριον τοῦ ἁγίου καὶ ἀπόλοις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ ἁγίου ᾠδὴ γ'.
Ὁὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει, καὶ ᾠδὴ ζ' ἰ. ἀοθητὶ μοι Σωτῆρ.*

* Ἀπὸ τὸ Μηναιόν.

Εἰσοδος: Τὸ τροπάριον καὶ τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου. Ὁ Ἀπόστολος, ζῆτει Κυριακῇ ιε'. Ἀδελφοὶ ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι. Εὐαγγέλιον, ζῆτει Ἀποιλίῳ κγ'. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ — Ταῦτα ἐπιτέλλομαι ὑμῖν. Κοινωνικόν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον εἰς τὸν ἅγιον Μητῶν.

Ἔψωσον τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τοῦ σοῦ ἱκέτου, Ἀβερκίου ἁματωλοῦ, καὶ παράσχου λύσιν πολλῶν ἁμαρτημάτων, ρυσθῆναι τῆς μελλούσης φοικτῆς κολάσεως.

Ὡσπερ ξένοι χαίροντες ἰδεῖν πατρίδα
καὶ οἱ θαλαττεύοντες ἰδεῖν λιμένα
καὶ οἱ πραγματεύοντες ἰδεῖν τὸ κέρδος,
οὕτω καὶ οἱ γράφοντες ἰδεῖν τῆς βίβλου τέλος.

Ἐρρωσθε καὶ ἡμῶν μέμνησθε· εἰ δέ τι σφαλερὸν εἶη ἐνταῦθα ὑμεῖς οἱ μαθημαθητικοὶ καὶ ἔμπειρα τῆς μαθήσεως ἐπανορθώσατε αὐτό· ἁμαρτοῦς γὰρ πάθος ἐστὶ τὸ σφάλλιν.

Ἐγράφη ἡ παρούσα ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μητῶ ἐν τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ πέμπτῳ ἐν μηνὶ ὀκτωβρίῳ διὰ τὴν ἱερὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου μητζερῶ, διὰ ἐξόδου δὲ γεωργίου υἱοῦ Χ' Ἰωακὶμ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, δι' ἐπιμελίας μὲν Ἀβερκίου ἱεροδιακόνου τῆς Μονῆς Μαχαιράδος, τοῦ ἐκ κόμης 20.1.30.1.2.1.200.70.400*.—καὶ οἱ ἐντυγχάνοντες εὐχεσθε ὑπὲρ αὐτῶν.

ΤΕΛΟΣ

* 20 = Κ, 1 = α, 30 = λ. 1 = α, 2 = β, 1 = α, 200 = σ, 70 = ο, 400 = υ = Καλαβασοῦ.